

ಸಿಂಹಳ ಭಾಷೆಯ
ಚಂದನಾನು
ಜಿಡುಗಡೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರ
ಸಂದೇಶ

ಭಾರತದ ಬಾಲಬಾಲಿಕೆಯರಿಗೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಉತ್ತಮ ವಿನೋದವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಡುವ
ಚಂದವಾದ ವಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಎಳೆಯರ ಹೃದಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾನ ಏರ್ಪಡಿಸಿ
ಕೊಂಡಿದೆ. ಅವರು ಈಗ ಈ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಶ್ರೀಲಂಕಾವರೆಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು
ನನಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದೆ.

ಈ ನೂತನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತ, ಅದು ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿರುವ
ಹಾಗೆಯೇ ಸಿಂಹಳದ ಬಾಲ ಬಾಲಿಕೆಯರಿಗೆ ಕೂಡ ಆವೋದವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದೆಂದು
ನಂಬುವೆನು.

ನೂ, ಥಿಲ್ಲಿ
ಮಾರ್ಚ್ ೨, ೧೯೭೮

ಮೊರಾರ್ಜೀ ದೇಸಾಯಿ

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚೆಕ್ ಸಾಣೆ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಈ ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಿನ ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಈ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಬಹುಮಾನ ಈ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಗದ್ದೆ ಹೆಸರು : ಭ್ರಮಪ್ರಮಾದ ಪ್ರಜ್ಞಾನ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಶ್ರೀ. ಕುಮಾರಿ, ಕುರ್ಗಾ, ಹೊಸಬೆಟ್ಟು,

ಅಮರನಾಣಿ

ಮಿತ್ರಂ ದದಾತಿ ಹಿ ಪಿತಾ

ಮಿತ್ರಂ ಮಾತಾ ಮಿತ್ರಂ ಸುತಾ

ಅಮಿತ್ರಸ್ಯ ಹಿ ದಾತಾರಂ

ಭರ್ತಾರಂ ಕಾ ನ ಪೂಜಯೇತ್ ಗ.

[ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಮಂಗಳಂದಿರು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಗಂಡನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪರಿಮಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಗಂಡನನ್ನು ಎಕೆ ಪೂಜಿಸಬಾರದು ?]

ಸಂಪ್ರತಿ : ೬೦

ನವೆಂಬರ್ '೭೮

ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ಲಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

::

ಪಾಹಿಷ ಭಂಡಾರಿ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು

ರಬೀಂದ್ರಕುಮಾರ್ ಬೇತಾ, ಕಟಕ್ (ಒರಿಸ್ಸಾ)

ಪ್ರ: ಬೇತಾಳ ಕಥೆಗಳು ನಿಜವೇ ? ಇತಿಹಾಸಗಳನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದೇ ?

ಉ: ಬೇತಾಳ ಕಥೆಗಳು ಕಲ್ಪಿತಗಳು. ಪೂರ್ವದ ಕಲ್ಪನೆ ಕಥೆ ಇವತ್ತೆಂದು ಮಾತ್ರ. ಅವನ್ನು 'ಬೇತಾಳ ಪಂಚ ಎಂತಕಿ' ಅನ್ನುವರು. ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನೂರಾರು ಬೇತಾಳ ಕಥೆಗಳು ಆಧುನಿಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳು.

ಇತಿಹಾಸಗಳು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಏರ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕುಬ್ಜಕಥೆಗಳಂತಾಗುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಚರಿತ್ರಾಂಶವಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಬಹು ಪ್ರಸಿದ್ಧರನ್ನು ಕುರಿತು ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಪ್ರಚಾರವಾಗುತ್ತವೆ. ಬೀರ್ಬಲ್, ತೆನಾಲಿ ರಾಮರಂಗ್, ಮಹಾಮಂತ್ರಿ ತಿಮ್ಮರಸು ಮೊದಲಾದವರು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕುಬ್ಜಕಥೆಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾದರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯುಕ್ತಿ, ಹಾಸ್ಯಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇವು ನಿಜವಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನೋ, ಧರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನೋ, ದೇವನದ ಸತ್ಯವನ್ನೋ ನಿರೂಪಿಸಲು ಅನೇಕ ಕುಬ್ಜಕಥೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿರುವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ "ನಿಜ" ವೇ ಬೇರೆ.

ಜಿ. ಕಮಲಾಕ್ಷಿ, ವೆಲ್ಲೂರು (ಆಂಧ್ರ)

ಪ್ರ: ಚಂದ್ರನ ನೆರಳು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅದು ಸೂರ್ಯ ಗ್ರಹಣ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ ?

ಉ: ಸೂರ್ಯ ಕಾಂತಿಗೆ ಚಂದ್ರನು ಅಡ್ಡ ಬಂದು, ಚಂದ್ರನ ನೆರಳು ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಆ ನೆರಳಿನ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸೂರ್ಯ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅದು ಸೂರ್ಯ ಗ್ರಹಣ. "ಗ್ರಹಣ" ಎಂದರೆ ಹಿರಿಯುವುದು ಎಂಬ ಅರ್ಥವು ಸೂರ್ಯ ಗ್ರಹಣ, ಚಂದ್ರ ಗ್ರಹಣಗಳಿಗೆ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಪೈ. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ, ಜಿಲಂಪಲ್ಲಿ (ಆಂಧ್ರ)

ಪ್ರ: ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೇನೇ ಫಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗಿಂತ, ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರಿಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫಲ ಬರುತ್ತದಷ್ಟೆ ? ಇದು ಎಂತಹ ಫಲ ?

ಉ: ಶರೀರಶ್ರಮ ಮಾಡುವವರೊಂದಿಗೆ ಮೂಲಧನ ಹಾಕುವವರನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ? ಯಾವ ರಂಗದಲ್ಲೇ ಅದರೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಷ್ಟೇ ಫಲಿತವಿರುತ್ತದೆ. ಮೂಲಧನ ಹಾಕುವವರಾದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟವರೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಲಾಭ ಗಳಿಸುವರು.

೬೪

ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಪ್ಪೆಯಿಂದ ಹಾವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾವು ತನಗಿಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಹಿಡಿದು ನುಂಗುತ್ತಾ ಒಂದು ದಿನ ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಪ್ಪೆಯ ವಳಿ ಹಿಡಿದು ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಪ್ಪೆ, "ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಆಕ್ರಂದನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಅದರ ಹೆಂಡತಿ ಕಪ್ಪೆ, "ಕಲ್ಮವಸ್ಥಿತ ವಸ್ತು ಗಂಡನೇ! ಈಗ ಅತ್ತರೆ ಏನು ಲಾಭ? ನಿನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ನೀನೇನಾತಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಈಗ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೆ? ಮೂಢನೇ! ಈಗಲಾದರೂ ಈ ಮಹಾ ವರಕದಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೋ, ಅಥವಾ ಈ ಕ್ರೂರಸರ್ಪವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಉಪಾಯವನ್ನೋ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಪ್ಪೆಗೆ ಏನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಕಡೆಗೆ ಅದರ ಜ್ಞಾನದಿರೇ ಎಲ್ಲಾ ಕಪ್ಪೆಗಳೂ ಹೋಗಿ, ಗಂಗಾದತ್ತ ಒಂದೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಆಗ ಹಾವು "ಏನೇನೋ ಗಂಗಾದತ್ತಾ, ನನಗೆ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಪ್ಪೆಗಳು ತೀರಬೋದುವು. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆ ತಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಈಗ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ, ಏನು ತಿನ್ನಲಿ ಬೇಗ ಹೇಳು." ಎಂದಿತು ಬೋರಿನಿಂದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಪ್ಪೆರಾಜ, "ಮಿತ್ರನೇ, ನಾನು ಬದುಕಿರುವಾಗ ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಇನ್ನೊಂದು ಕೆರೆಗಾಗಲೀ, ಬಾವಿಗಾಗಲೀ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಪ್ಪೆಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಹೋಗಿ ಬರಲೇ? ಬೇಗ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಿತು.

"ಗಂಗಾದತ್ತಾ, ನೀನು ನನಗೆ ಸೋದರನಂಥವನು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆಯಾದರೆ ನನಗೆ ತಂದೆಗೆ ಸಮಾನನಾಗುವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಆಲೋಚಿಸುವಂತೆಯೇ ಮಾಡು. ಹೋಗಿ ಕಪ್ಪೆ

ಈ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪು ನಡೆದರೆ, ನಾನು ಇದುವರೆಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ನನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನಿಗೇ ಧಾರವಿಡ್ಡು ಹೋಗಲಿ!" ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳು ವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಸರಿಯೆಂದು ಓತಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೊರಟು, ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಬ್ಬೆಯನ್ನು ನೋಡಿ "ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರ, ಪ್ರಿಯದರ್ಶನ ಹಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಆತ್ಮಾತುರದಿಂದ ಇದಿರುನೋಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದು ನೀನಿಗೇನೂ ಕೇಡು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ. ಮಾತು ತಪ್ಪಿದರೆ ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನಿಗೆ ಧಾರಯೆರೆಯುತ್ತದಂತೆ! ಆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೂ ನೀನಿಗೇ ಅಂತೆ. ಅದರ ಹೊಣೆಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಕಬ್ಬೆಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹೋಗಲಿ, ನೀನಾದರೂ ಬದಲೇಬೇಕಂತೆ." ಎಂದು ಹಾವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿತು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಬ್ಬೆ, "ಹಸಿವೆಯಲ್ಲಿರುವವನು ಎಷ್ಟು ಪಾಪಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ದುರ್ಬಲನ ಮೇಲೆ ಹೊದ ಬಲಿಷ್ಠನಿಗೆ ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಿತ್ರನೇ, ನೀನು ತಿರುಗಿಹೋಗಿ ಗಂಗಾದತ್ತ ಇನ್ನು ಆ ಬಾವಿಗೆ ಮರಳಬರುವ ಮಾತಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನಿಗೆ ಹೇಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಆ ಹೊಸ ಬಾವಿಯಲ್ಲೇ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಹಾರಿತು.

ಮರದಲ್ಲಿರುವ ಕೋತಿ ಮೊಸಳೆಗೆ ಈ ಕಥೆ ಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಎರೋ ಪಾಪಪ್ಪನೇ! ಗಂಗಾ ದತ್ತನ ಹಾಗೆ ನಾನು ಕೂಡಾ ಮತ್ತೆ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಬರಲಾರೆ. ಮಹಾಭಾತುಕಾ! ನಡೆ ನಡೆ!" ಎಂದಿತು.

"ಮಿತ್ರಾ, ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೃತಘ್ನತೆಯ ಪಾವದಿಂದ ಮುಕ್ತ ಮಾಡು. ನಾನು ಮಾಡುವ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾದ ಅತಿಥ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ನೀರ

ಗಲನ್ನು ಬೇಗನೇ ಕರಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿತು ಹಾವು. "ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಬ್ಬೆರಾಜ ಬಾವಿ ಹಗ್ಗದ ಮೂಲಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಮತ್ತೊಂದು ಬಾವಿಯನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಕಬ್ಬೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಿತು.

ಪ್ರಿಯದರ್ಶನ ಹಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಆ ಕಬ್ಬೆರಾಜನನ್ನು ಇದಿರುನೋಡುತ್ತಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಎನ್ನೂ ಸಂಶಯ ಪಡತೊಡಗಿತು. ಅದು ಅತಿಶ್ರಮ ನೋಡುತ್ತಿರಲಾ, ಅದೇ ಬಾವಿಯು "ಹೊಂದು ಬಿಲ ದೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಓತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಿತ್ರನೇ, ನನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಸಪಾಯವನಿರುವೆಯಾ? ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋದ ಗಂಗಾದತ್ತ ಕಬ್ಬೆ ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಹುಡುಕಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ 'ಬೇರೆ ಕಬ್ಬೆಗಳು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಬೇಡಬಿಡು, ನೀನಾದರೂ ಬೇಗ ಬಂದುಬಿಡು. ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನಿಗೆ ಎನ್ನೂ ಕೇಡುಕು ಮಾಡದಾರೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದ

ತನವ್ರತ ಹಿಡಿದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ
ಆ ಪಾಪ ಎನಗೇ ಸೇರುತ್ತದೆ" ಎಂದಿತು ಮೊಸಳೆ.

"ಮೂರ್ಖಮೊಸಳೆಯೇ! ಒಂದುಸಾರಿ ನಿನ್ನ
ಮೃತ್ಯುಮುಖರೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಮತ್ತೆ
ಅದರೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಸೇನಾದರೂ ಲಂಚ
ಕಣ್ಣಸೆಂದುಕೊಂಡೆಯಾ? ಅದೇನೋ ಸಿಂಹದ
ಅಪಾರವಾದ ಬಲದೈಯ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಂದು
ಸಾರಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೂಡಾ, ಗುಂಡಿಗೆಯೂ
ಕಿವಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮೋಸ
ಹೋಗಿ ಸಾವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಿತ್ತು!" ಎಂದಿತು
ಕೋತಿ. "ಮಿತ್ರನೇ, ಅದಾರು ಲಂಚಕರ್ಣ? ಅದು
ಸಾವಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂಡಾ ಮತ್ತೆ ಜೇಗೆ
ಸಾವನ್ನು ಆಪ್ತಿಕೊಂಡಿತು? ಅದನ್ನು ಕಥೆಯವ್ವ!"
ಎಂದು ಮೊಸಳೆ ಕೀಳಲು, ಕೋತಿ ಹೀಗೆಂದಿತು:

ಗುಂಡಿಗೆ, ಕಿವಿಗಳಿಲ್ಲದ ಕತ್ತೆಯ ಕಥೆ

ಒಂದು ದಟ್ಟವಾದ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರಾಳ ಕೇಸರ
ವೆಂಬ ಸಿಂಹವಿದ್ದಿತು. ದೂಸರಹವೆಂಬ ಒಂದು ಸರಿ

ಯವಾಗಲೂ ಆ ಸಿಂಹವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡೇ
ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಒಂದು
ಕಾಡಾನೆ ಗಂಟು ಬಿತ್ತು.

ಮದಿಸಿದ ಆ ಕಾಡಾನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡು
ವಾಗ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತೀವ್ರವಾದ ಗಾಯವಾಯಿತು.
ಅದರ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಕೆದಲರಾಗದೆ ಬಿದ್ದಲ್ಲೇ ಇರ
ಬೇಕಾಯಿತು ಆ ಸಿಂಹ.

ಸಿಂಹವು ಬೇಟೆಯಾಡಲಾಗದೆ ಹೋದುದರಿಂದ
ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸರಗೇ ಚುಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯಿತು.
ಸಿಂಹದ ಉಚ್ಚಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಸರಿ ಹಸಿವೆಯಿಂದ
ಹುಲು ನಿಶ್ರಾಣಗೊಂಡಿತು. ಎರಡು ದಿನ ಕಟ್ಟುವ
ದಾಸೆ ಅಸುಭವಿಸಿದ ಕೇಲಿ ಅದು ಸಿಂಹದೊಂದಿಗೆ,
"ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಾನು ಅಪಾರವಾದ ಹಸಿವೆಯಿಂದ
ಕಾಡಾಡಿಸಲಾರದೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ತಮಗೆ ಜೇಗೆ
ಸೇವೆ ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದಿತು.

"ನೀನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮೃಗವನ್ನು
ಉಪಾಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬಂದರೆ, ನಾನು

ಹೇಗೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ.”
ಎಂದು ಸಿಂಹವು ನರಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿತು,

“ನೋಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನರಿ, ಆಹಾರಕ್ಕೆ
ತಕ್ಕದಾದ ಮೃಗವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ
ಒಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಊರ ಕರೆಯ ಹತ್ತಿರ,
ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಹುಲ್ಲು ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದ ಲಂಬ
ಕರ್ಣವೆಂಬ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ನೋಡಿತು. ನರಿ ಮೆಲ್ಲನೆ
ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು:

“ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾವಾ ! ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ
ಕಾಲವಾಯಿತು. ಇದೇನು ಎಷ್ಟು ಸೊರಗಿ
ಹೋಗಿರುವೆಯಲ್ಲಾ ? ”

“ಏನು ಮಾಡಲಿವ್ವಾ, ಅಳಿಯರಾಯಾ ?
ಅಗಸರವನು ನನ್ನಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ
ಕತ್ತೆ ಬಾಕರಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಒಂದು
ಓಡಿ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಸಹಾ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಣ್ಣು
ಹುಟಿ ಅಂಟಿರುವ ಈ ದೊಡ್ಡ ಹುಲ್ಲನ್ನು ತಿಂದರೆ
ಮತ್ತೆ ಹ್ಯಾಗಿದ್ದೇನು ಹೇಳು” ಎಂದಿತು ಕತ್ತೆ.

“ಅಲ್ಲವೇ ಮತ್ತೆ ! ಅದರೆ ಮಾವಾ, ಅಲ್ಲಿ
ಕಾಣುವ ಕಾಡಿನ ಹತ್ತಿರ ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು
ಒಳ್ಳೆ ಹುಲ್ಲಿದೆ ಗೊತ್ತಾ ? ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ
ಕುಶಲಾಗಿ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಹಾಯಾಗಿ
ಮೇಯಬಹುದಲ್ಲಾ ? ” ಎಂದಿತು ನರಿ.

“ಅಯ್ಯೋ ! ನಿನ ಮಾತು ಸರಿಯೇ. ಅದರೆ
ನನ್ನಂಥಾ ಸಾಕು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರೆ
ಅಡವಿಯೊಳಗಿನ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳು ಕೊಂದಂ
ದಿಲ್ಲವು. ಅದೆಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಳವಾದರೂ
ನನಗೇನು ಲಾಭ ಹೇಳು ? ಬೇಕೆಂದೇ ಹೇಗೆ
ಸಾಯಲಿ ? ” ಎಂದಿತು ಕತ್ತೆ.

“ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನನೆಯಲೇ ಬೇಡ, ಆ ಪ್ರಾಂತವೆಲ್ಲಾ
ನನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ. ನನ್ನ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹುಳ ಕೂಡಾ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.
ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಕ್ರೂರ ಯಜಮಾನನು
ಕೊಡುವ ಬಾಧೆಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ, ಮೂರು
ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅಡಗಿ ಬದುಕಿವೆ.
ಅಲ್ಲಿಯ ಪುಕ್ಕಿಕರವಾದ ಹುಲ್ಲು ತಿಂದು, ನಿರ್ವಾಲ
ವಾದ ನೀರು ಕುಡಿದು ಕತ್ತೆಯೆಂದು ಹೋಲಿಸ
ಲಿಕ್ಕಾಗದಂತೆ ತುಂಬ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಬದಲಾಗಿ
ಹೋಗಿವೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಯೌವನದಲ್ಲಿರುವ ಆ ಹೆಣ್ಣು
ಕತ್ತೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ
ಒಳ್ಳೆಯ ಗಂಡನನ್ನು ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ಹಾರಿಂದೂ ಅವು
ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೇ
ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ
ಕುಶಲವೆಂದು ಹೇಗೋಣವೇ ಎಂದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ
ಬಂದೆ” ಎಂದಿತು ನರಿ.

ಮಾಯದಕೆಂಪಳಿ

ಕೋಟಿಪದ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವ ಬೇತಾಳದ ಸಹಸ್ರಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮರಾಜನು ಮತ್ತು ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಲೋದಿಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು, ಲೋಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ವಸಂತಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸ್ಮರಿಸಿದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗಿರುವ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಮಹಾರಾಜನೇ, ನೀನು ಏನೋ ಒಂದು ಮಹಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೀಗೆ ಶ್ರಮ ಪಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿ ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಅದನ್ನು ಬಿಡದೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಂಬಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಚಂಡೀದತ್ತ ನಂಬುವನ ಸಮಾಜಿಕಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು :

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ ಸುಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಶ್ವಿನಂದನೆಯ ವೃದ್ಧನಾದ

ಬೇತಾಳಶಬ್ದಗಳೇ...

ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಇರುವ
ವರು ಆಗಾಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುವುದೂ,
ತಮ್ಮ ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು
ಕೊಂದರೆವರಿಸುವುದೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವನ
ವಿಶಾಕ್ರತೆಗೆ ಭಂಗ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ
ಅವನು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ
ದೊಂದು ಹಳೆಯ ಕಂಬಳಿಯ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಜಾಲ
ವನ್ನು ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ
ಯನ್ನು ಬರಿಸಿದನು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೊದ್ದು
ಕೊಂಡನೆಂದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ! ಈ
ರಹಸ್ಯವು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ಇದ
ರಿಂದ ಅವನ ಧ್ಯಾನಸಮಾಧಿಗಳು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ
ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ವಿನಾಯಿತೆಂದರೆ,
ಯೋಗಿ ಆತ್ಮಾನಂದನು ತನ್ನ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೆಗ್ಗ
ಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲನ್ನು ದಾಟಿ

ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ, ಕಾಲಾ ಜಾರಿ ಬಂಡೆಯ
ಆಚೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಣವೆಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.
ಈ ಅಘಾತದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬೋಧ ತಪ್ಪಿ
ಹೋಯಿತು. ಅವನ ಕಂಬಳಿ ಬಂಡೆಯ ಇನ್ನೊಂದು
ಬದಿಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಬಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ,
ಆ ಕಣವೆಯ ದಾರಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಚಿಲ್ಲರೆ ವ್ಯಾಪಾರಿ
ಸಂತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಬಂಡೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ
ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅದು ತುಂಬಾ
ಹಳೆಯ ಕಂಬಳಿ.

ಅಂತಹ ಚಳಿಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಳೆಯ ಬಿಡಲು ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು
ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನಾದರೂ ದಂಡ್ರಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಲೆ
ಗಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಾನು ಎಂದು
ಕೊಂಡು, ಅವನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮಡಚಿ ತನ್ನ
ಮೂಟೆಯೊಳಗೆಟ್ಟು, ಸಂತ ನಡೆಯುವ ಶೋಭಾ
ವತೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಶೋಭಾವತೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಭಿಕ್ಷು
ಕನು ಚಳಿಯಿಂದ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿ
ಅವನಿಗೆ ಆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನು ಕೊಟ್ಟ
ಅಲ್ಪಬೆಲೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸಾರ್ಥಕನಾದನು. ಭಿಕ್ಷು
ಕನು ಆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು,
ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಮಾಯವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ
ವರೇಲ್ಲ ಆತ್ಮಾಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು.

ಈ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸಮಾಚಾರ ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರ
ದಲ್ಲಿ ನಗರದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ
ಶೋಭಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಗಳೂ, ದುರಾಚಾರ
ಗಳೂ, ಸ್ಪರ್ಧೆ ಹಟವಾರಿತನಗಳೂ ಮಿತಿಮೀರಿ
ಹೋಗಿದ್ದುವು. ಶೋಭಾವತಿಯ ರಾಜನಾದ ಚಂಡೀ
ವತ್ಸನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಅವುಗಳನ್ನು
ಅಂಕೆಗೆ ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ

ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಂಬಳಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು.

ದುರಾಶೆಯಲ್ಲಿರುವ ದುಷ್ಟರು ಆ ಮಾಯದ ಕಂಬಳಿಯ ಭಿಕ್ಷುಕ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂದು ಊರೂರು ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು. ಇಷ್ಟುಬಂದ ಹಾಗೆ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ, ಸ್ವೀಚ್ಛೆಯಾಗಿ ದುರಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ, ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳದಂತೆ ಪ್ರತಿ ಪಕ್ಷಪವರಕ್ಕೂ ಬಗ್ಗುಬಡೆಯಲಿಕ್ಕೂ ಅಂತಹ ಅದೃಶ್ಯಕರವೆ ಬಹಳ ಉಪಯೋಗವಾದುದಷ್ಟೆ?

ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದೆ ಸುಳಿದಾಡುವ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ದುಷ್ಟರ ಮಾತು ಗಳು ಕೇಳಿಸುವವು. ಹೇಗಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ದುಷ್ಟರು ತನ್ನ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಊರೂರಗೋಲನ್ನು ಒಂದು ಪೊದರಿಸಲ್ಲಿಟ್ಟು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆ ಕಂಬಳಿಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯ

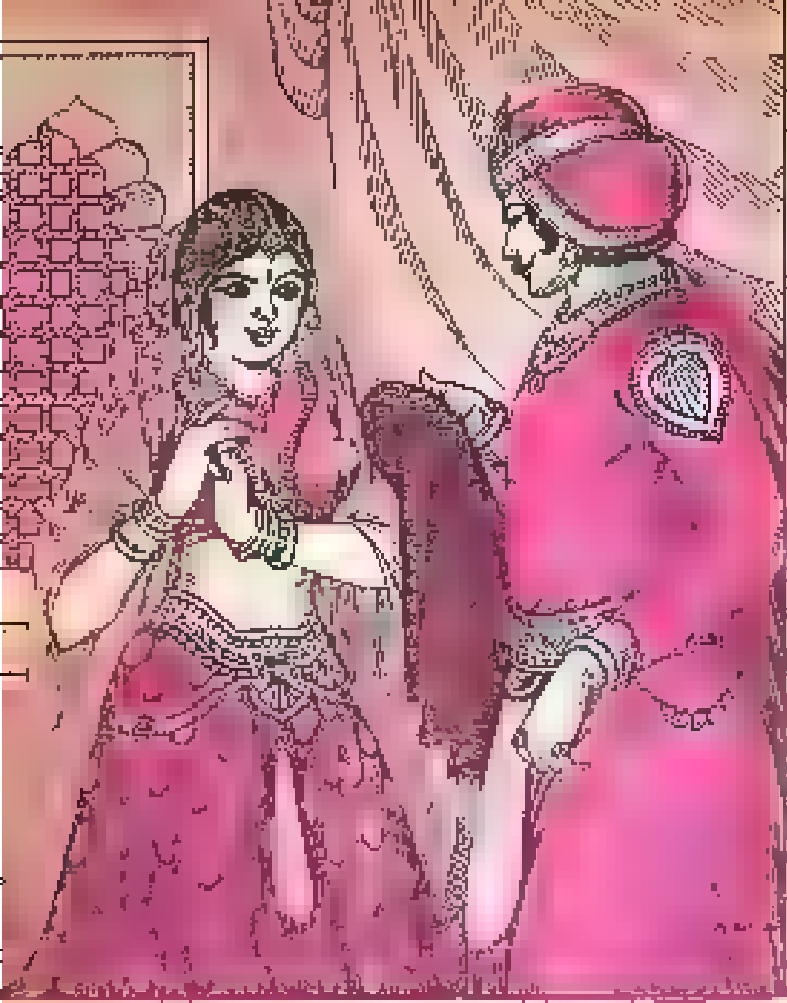
ವಾಗದೆ, ಹಸಿವೆಯ ಸಂಕಟ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಕಂಬಳಿಯೊಂದು ಪೀಡೆಯಾಯಿತು ಅವನಿಗೆ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಭಿಕ್ಷುಕನು ತುಂಬಾ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಕಂಬಳಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನರು ಹುಡುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಕಂಬಳಿಯಿಂದ ತನಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಆ ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿ ರಾಜನ ಸಭೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾನು ಹೊದ್ದ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು.

“ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಈ ಕಂಬಳಿಯಿಂದ ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯು ಹೊರತು ಸುಖವೂ ಇಲ್ಲ, ಶಾಂತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದರೆ ತಮಗೆ ಉಪಯೋಗವಾದೀತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಜನು ಅದನ್ನು ಸ್ವತಃ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ, ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಮುಡಿಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ

ಜೇವಿತವು ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯುವಂತೆ ಕಾರ್ಯವು ಮಾಡಿಸಿ, ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರೋದು.

ಇವ್ವರಲ್ಲಿ ಬುಡೆಯ ಕಣವೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ತಪ್ಪಿದ ಆತ್ಮಾನಂದರೋಗಿ, ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸವಾಳಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಕಂಬಳಿ ಚಂಡೀದತ್ತ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಕೋಭಾವತಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾಜನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ, ತನ್ನ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ರಾಜನು ಯೋಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು, "ರಾಜ್ಯದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದ್ದ ಎಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದನು. ಆತ್ಮಾನಂದನು ರಾಜನ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ರಕ್ಷಾಬಂಧನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೊದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅನಂತರ ರಾಜನು ಮಾಯದ ಕಂಬಳಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ದುರಾಚಾರಿಗಳನ್ನೂ, ಕಳ್ಳರನ್ನೂ ತಂತ್ರಗಾರರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದನು.

ಮಾಯದ ಕಂಬಳಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತೋ ಎಂದು ತಹತಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರಿಗೆ, ಅದು ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಸೇರಿತೆಂದು ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಷ್ಟೋ ದುರ್ಮಾರ್ಗಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಗಾದವರಿಂದ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾಳಿ ಸುಳಿದಾಡತೊಡಗಿತು. ಚಂಡೀದತ್ತ ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬಾ ಶಾಂತಿಯುಂಟಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನಿಗೆ ರಾಜನರ್ತಕಿಯಾದ ಚಂಚಲೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕೋರಿತು. ಅವನು ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಚಂಚಲೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಅದೇ ರಾಜನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಈ ಕೂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ಚಂಚಲೆ ಮಾಯದ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ರಾಜನನ್ನು ಶೇಷದಳು ಹಿಡಿದು ಆಶೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಾಗದೆ ರಾಜನು, "ನೀನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ನನ್ನ ಮಂದಿರದ ಎದುರಿಗೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಕೂಡು. ಈ ಕೂಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗು" ಎಂದನು.

ಅಂತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ರಾಜನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಚಂಚಲೆ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವರು.

ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡವರೂ ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಜನ ನವಲನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅವಳು ಅವನ ಕುಣ್ಣಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು.

ತಿರುವರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆತ್ಮಾಸಂದಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ರಕ್ಷಾಬಂಧನವೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಚಂಚಲ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕುತೂಹಲವೆದ್ದಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಡದೆ ಅನುಸರಿಸಿದನು. ಅವಳು ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ ವಿಶ್ವಮನ ಮನೆಗೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ತನ ಬ್ಲಾಕ್‌ಬಂಧುವಾದ ವಿಶ್ವಮನ ಮನೆಗೆ ಚಂಚಲ ಎಕೆ ಹೊಕ್ಕಳೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಚಂಡೀದತ್ತನು ಕಲಕಿದ ಮುಳ್ಳುಮಾಸಿಗೆ ತನ್ನ ಶಯನಾಗಾರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಸಹ ರಾತ್ರಿಯಾ ಪೇಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಮನು ಮಾಯದ ಕೆಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಶಯನಾಗಾರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದನ್ನು ಚಂಡೀದತ್ತರಾಜನು ನೋಡಿದನು.

ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಜಿಜ್ಞಾಸೆದ್ದು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ವಮನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಬಿದ್ದನು.

ರಾಜನು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವನೆಂದೂ, ಎಚ್ಚರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದ ಕೆಂಬಳಿಯಿಂದಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲಾರನೆಂದೂ ನಂಬಿದ್ದ ವಿಶ್ವಮನು, ಈ ಬಗೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಯಾರಾಗಿ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ದೋಷವಾದ ಅವನು ರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದನು.

ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಭಟರು ಚಂಚಲಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತಂದರು. ರಾಜನನ್ನು ಕೋಲಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ವಾರಸತ್ವದ ಪ್ರಕಾರ ತಾನೇ ರಾಜನಾಗುವುದಾಗಿ ವಿಶ್ವಮನು ಭಾವಿಸಿದ್ದನಂತೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾದ ಚಂಚಲಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಣಿಯೊಡನೆ ಮಾಯದ ನೆಂದು ಭರವಸೆಹೊಟ್ಟಿದ್ದನಂತೆ. ಚಂಚಲಿಯೇ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದಳು. ಚಂಡೀದತ್ತನು ಅವಳಿಗೆ ದೇಶ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದನು.

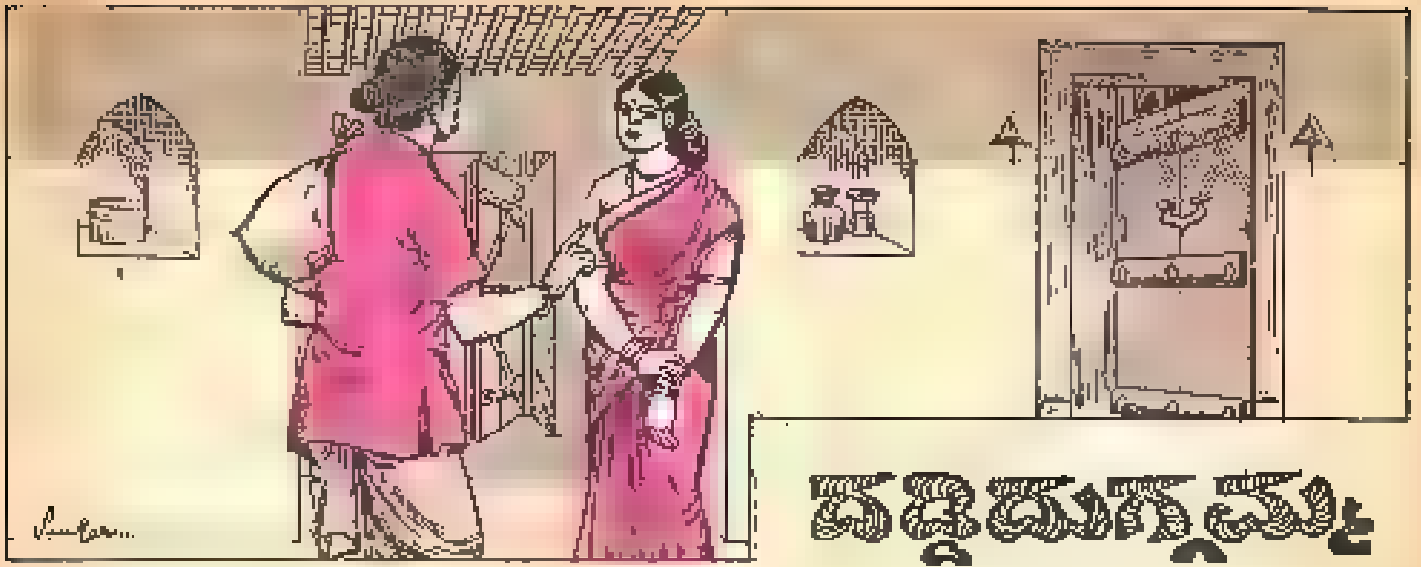
ಇದೆಲ್ಲ ಅದ ಮರುದಿನವೇ ರಾಜನು ಹಿಮಾ
ಲಯದಲ್ಲಿದ್ದು ಆತ್ಮಾನಂದಯೋಗಿಯ ಒಳಗೆ
ಹೋಗಿ "ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಕಂಬಳಿಯಿಂದ ನಾಗಾಗ
ಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು
ನಿಮ್ಮ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನನಗೆ
ಬೇಡ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಾಯಾದ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು
ಆತ್ಮಾನಂದನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ,
"ರಾಜನೇ, ನನಗೆ ಕೆಲವು ಸಂದೇಹಗಳಿವೆ. ಆತ್ಮಾ
ನಂದನು ತನ್ನ ಕಂಬಳಿಗಾಗಿ ಶೋಭಾವತಿ ನಗರಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ, ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದ
ನೆಲ್ಲಾ ಅದೇಕೆ? ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು
ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಳ್ತಿದ್ದನಷ್ಟೆ? ತನ್ನ
ಕಂಬಳಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಅವನಿಗೇ
ಇಪ್ಪುವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು? ರಾಜನು, ಆ ಕಂಬಳಿಯ
ಸಹಾಯದಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಅವರಾಧಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ
ಕಡೆಗೆ ಅದನ್ನು ಆತ್ಮಾನಂದನಿಗೇ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟ
ನೇಕೆ? ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಏಕಮಾನಂತಹ ದುಷ್ಟಂತ್ರ
ಗಾರರು ಇರಲಾರಬೇಂದುಕೊಂಡನೇ? ಈ ಸಂದೇಹ
ಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆ
ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ!"

ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ
ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಂದನು: "ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ
ವಸ್ತುಗಳು ಒಳ್ಳೆಯವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ
ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಕೆಟ್ಟವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯ
ಗಳಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಾಡುತ್ತವೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ
ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಿಕ್ಷುಕನ ಅನು
ಭವದಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ
ಅಪಾಯವೇ ಆಯಿತು. ತಾನು ಒಳ್ಳೆಯವನಾದುದ
ರಿಂದ ಅಗನ್ನು ಒಳಿತಿಗೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹು
ವೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಆ ಕಂಬಳಿ
ದುಪ್ಪರ ಕೈಗೆ ಹೋದರೆ ಎಂತಹ ಅಪಾಯ
ವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ
ತಿಳಿದಿದ್ದ ಆತ್ಮಾನಂದನು ಅವನ ಕೈಗೆ ರಕ್ಷಾಬಂಧನ
ವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದ. ಅದುದರಿಂದ ಆತ್ಮಾನಂದನು
ಶೋಭಾವತಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕಂಬಳಿ ಕೊಡು
ವಂತೆ ಎಕೆ ಕೇಳಿದನೆಂಬುದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ರಾಜ
ನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಬಂದುದರಿಂದ
ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಆತ್ಮಾನಂದನಿಗೇ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟನು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ
ಬೇತಾಳವು ಶವಸಹಿತ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ
ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು
ನೇಕಾಡತೊಡಗಿತು.

ದೇವಪುರವೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ದೇವಯ್ಯ ಮಂಗಳಮ್ಮ ಎಂಬ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರಿದ್ದರು ದೇವಯ್ಯ ಊರೂರು ತಿರುಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವವನಾದುದರಿಂದ, ಯಾವಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದುಗ್ಗಮ್ಮ ತುಂಬಾ ಸರಳಗುಣದವಳು, ಮರ ಮೋಸಗಳನ್ನು ಅರಿಯದವಳು. ದೇವಯ್ಯ ಅವಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿದರೂ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಮೋಸ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ದಿನ ದೇವಯ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ "ಊರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ಮೋಸಗಾರರು ಬಂದರೆ ಮಾತಾಡದೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಹೊಗೆ ಹಾಕಿಬಿಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ದುಗ್ಗಮ್ಮ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಅವಳು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹೊರಗೆ ಯಾರೋ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಒಂದವರು ಮೋಸಗಾರರೋ ಒಳ್ಳೆಯವರೋ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಇಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರು

ಗಡಿದಡಿಯಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದರು. ಅವರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಗಂಟುಗಳಿದ್ದುವು. ಅವರು ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಜಾಗ ಹುಡುಕುತ್ತ, "ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಕಭಟರು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಬೇಡ" ಎಂದರು.

ಅವಳು ಸರಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆಬಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಕ್ಷಕಭಟರು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದರು. ದುಗ್ಗಮ್ಮ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು.

"ಒಳಗೆ ಗಂಟುಸರಿದ್ದಾರೆಯೇ?" ಎಂದು ರಕ್ಷಕಭಟರು ಕೇಳಿದರು. ಅವರು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಅಡಿಸಿದಳು. ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮಾತಾಡಬಾರದೆಂದು ಗಂಡನು ಹೇಳಿರುವನಷ್ಟೇ? "ಈ ದಾರಿ ಯಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಒಡಹೋದ ಹಾಗೆ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತೇನು?" ಎಂದು ರಕ್ಷಕಭಟರು ಕೇಳಿದರು. ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತಲೆ ಬಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು ದುಗ್ಗಮ್ಮ.

"ಇವಳು ಮೂಕಿ, ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ತಡ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಿಂತರೆ ಕಳ್ಳರು ಬಹುದೂರ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಕ್ಷಕಭಟನು ಹೇಳಿದನು. "ನಿಜ

ನಿಜ" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ರಕ್ಷಕಭಟರು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಅಡಗಿದ ಕಳ್ಳರಿಬ್ಬರೂ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು, "ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮೂಟೆ ಹಚಚಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಇವಳು ಮೂಕಳಾದ್ದರಿಂದ ಸಮ್ಮ ಗಂಟ್ಟು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಕಳ್ಳರು.

ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ನಗಗಳನ್ನೂ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಮ ಭಾಗ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವನ್ನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು "ನೀನು ನನ್ನನ್ನ ಮೋಸ ಮಾಡಲು ನೋಡುವೆ. ನಾನು ಹಂಚುತ್ತೇನೆ ಬಿಡು" ಎಂದನು ಎರಡನೇಯವನು

ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವನು ಎರಡು ಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಒಂದಾಗಿ ಬೆರೆಸಿ, ಮತ್ತೆ ಭಾಗ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವನ್ನು ತಾನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡಲು, ಮೊದಲನೆಯವನು ಅಭ್ಯಂತರ ಹೇಳಿದನು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮೋಸಗಾರರೇ ಎಂದು ದುಗ್ಗಮ್ಮನ ತಲೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆಗ ಕಳ್ಳರು ಮೂಕಳಾದ ದುಗ್ಗಮ್ಮನಿಂದಲೇ ಪಾಲು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, "ಎಸಮ್ಮ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನೇ ಸಮನಾಗಿ

ಹಂಚು ನೋಡೋಣ. ನಿನಗೂ ಒಂದೊಂದು ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು.

ದುಗ್ಗಮ್ಮ ಸುರಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, ಹೊಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು, ತುಕ್ಕನೆದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಳಿದು ಬಿಡಕ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೀಗ ಕೂಡಾ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅನಂತರ ಅವಳು ಕುಂಪಟಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಣ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ, ಆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟು, ತಾನು ಬಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಕಳ್ಳರು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಯ ಪಾರದ ಹೊಗೆಯ ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸದಿಂದ ತೊಲ ಲಾಡಿ ಮೂರ್ಛೆಹೋದರು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ದೇವಯ್ಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ರಕ್ಷಕಭಟರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಳ್ಳರನ್ನು ಅವರ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ದುಗ್ಗಮ್ಮನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಿದರು. ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ರಾಜನ ಕಡೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಹು ಮಾನ ಕೂಡಾ ಸಿಕ್ಕಿತು.

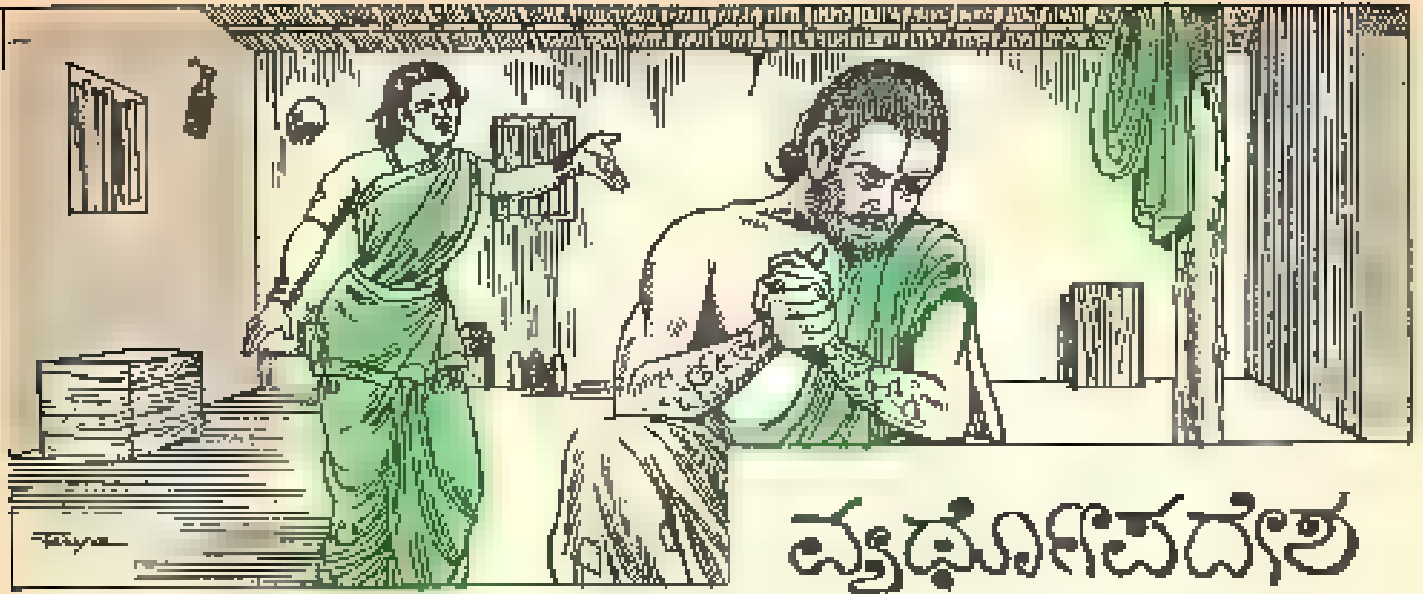
ನೀ ಬುದ್ಧಿಬಲವೂ, ಖಿಂಚುಬಲವೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಹಿಡಿಸಿದವರು ರಾಜನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ನನ್ನ ಅಂಗದಕ್ಷಿಣ ಪದವಿಗೆ ಆರಿಸಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

ಬೇಕಾಗಿಬಂತು ? ಇವನು ಅರ್ಜಿವಿಡಿದು!" ಎಂದನು

ವ್ಯಥೋಪದೇಶ

ಅನೇಕ ಪರ್ಷಾಗಳ ಒಂದೆ ಚಕ್ರಾಧರಪುರವೆಂಬ
 ಊರಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನೆಂಬ ತುಂಬ ಒಡವನೊಬ್ಬ
 ಇದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ದೊಡ್ಡಗಯ್ಯಾಳಿ. ನರ
 ಳುವ ನರಿಯ ಮೇಲೆ ತಾಳೇಕಾಯಿ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ,
 ಮೊದಲೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ನರಳಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿಷ್ಣು
 ಶರ್ಮನನ್ನು ಹೆಂಡತಿ ದಿನಾ ಒಯ್ಯುತ್ತ. "ನನ್ನ
 ಕರ್ಮ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಪಡಬಾರದ
 ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅನ್ನಬಟ್ಟೆ ಕೊಡ
 ಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ದರಿದ್ರರಿಗೆ ಮದುವೆ ಏಕೆ
 ಬೇಕಾತ್ತು?" ಎಂದು ಮರ್ಮಾಘಾತವಾಗಿ ಜರೆ
 ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಿದೆ ಎಂಬ
 ದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮ ಯಾರನ್ನೂ
 ನಂದಿಸಲಾರದಾದನು. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ
 ಜೀವನದ ಮೇಲೆಯೇ ವೈರಾಗ್ಯನುಟ್ಟಿತು ಕಡೆಗೆ
 ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದೆಯೇ ಮನೆ
 ಬಿಟ್ಟು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಸಂಸಾರ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಜೀವನವು
 ಎಷ್ಟೋ ಸುಖವೆಂದು ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನು ಅಂದು

ಕೊಂಡನು. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ತಿನ್ನುತ್ತ, ಯಾವ ಮರದ
 ಕೆಳಗೋ ಕಣ್ಣಾವುಟ್ಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರ
 ಹೊರತು ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಏನಿಲ್ಲ.
 ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ
 ಸಂಸಾರಿಗಳು ನರಕವಾಯಾಮಾದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನರ
 ಳುತ್ತಾರೆಂದೂ, ಅಂಥವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಹಿತಜ್ಞೋಘನೆ
 ಗಳಿಂದ ಉದ್ಧರಿಸಬಹುದೆಂದೂ, ಈ ವಿಧವಾಗಿ
 ಮಾನವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕ
 ವೆಂದೂ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅವನು ಶ್ರೀಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋದನು
 ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಜನರು
 ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ
 ಹೋಗಿ. "ಹೀಗೇನಿಂತಿದ್ದೀರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಮನೆ ಒಡ್ಡೀ ಲೇವಾದೇವಿ ನಡೆ
 ಸುವ ಸುಬ್ಬಾಶೆಟ್ಟರದು. ಅವರು ನಗೆ ಮತ್ತು
 ಇತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒತ್ತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಣ
 ವನ್ನು ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅಸಲು ಬಡ್ಡಿ ಚುಕ್ಕಾ
 ತೀರಿಸಿದವರಿಗೆ ಒತ್ತೆ ಇಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಾಪಾಸು
 ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರ ವಸು, ಅವರದು ತೆಗೆದು

ಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದು ಸಾರಿಸಲ್ಲಿರುವ
ವರು ಹೇಳಿದರು.

ಕೂಡಲೇ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮ ಸುಬ್ಬಾಶೆಟ್ಟರ ಬಳಿಗೆ
ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ಮಾಡುವುದು ಮಾತಾ
ಮಾಪದ ಕೆಲಸ. ಸತ್ತು ಹೋಗುವಾಗ ಈ ಹಣವು
ಹಿಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಹಿತಚೋಧನೆ
ಮಾಡಲು ಹೊಡೆದನು.

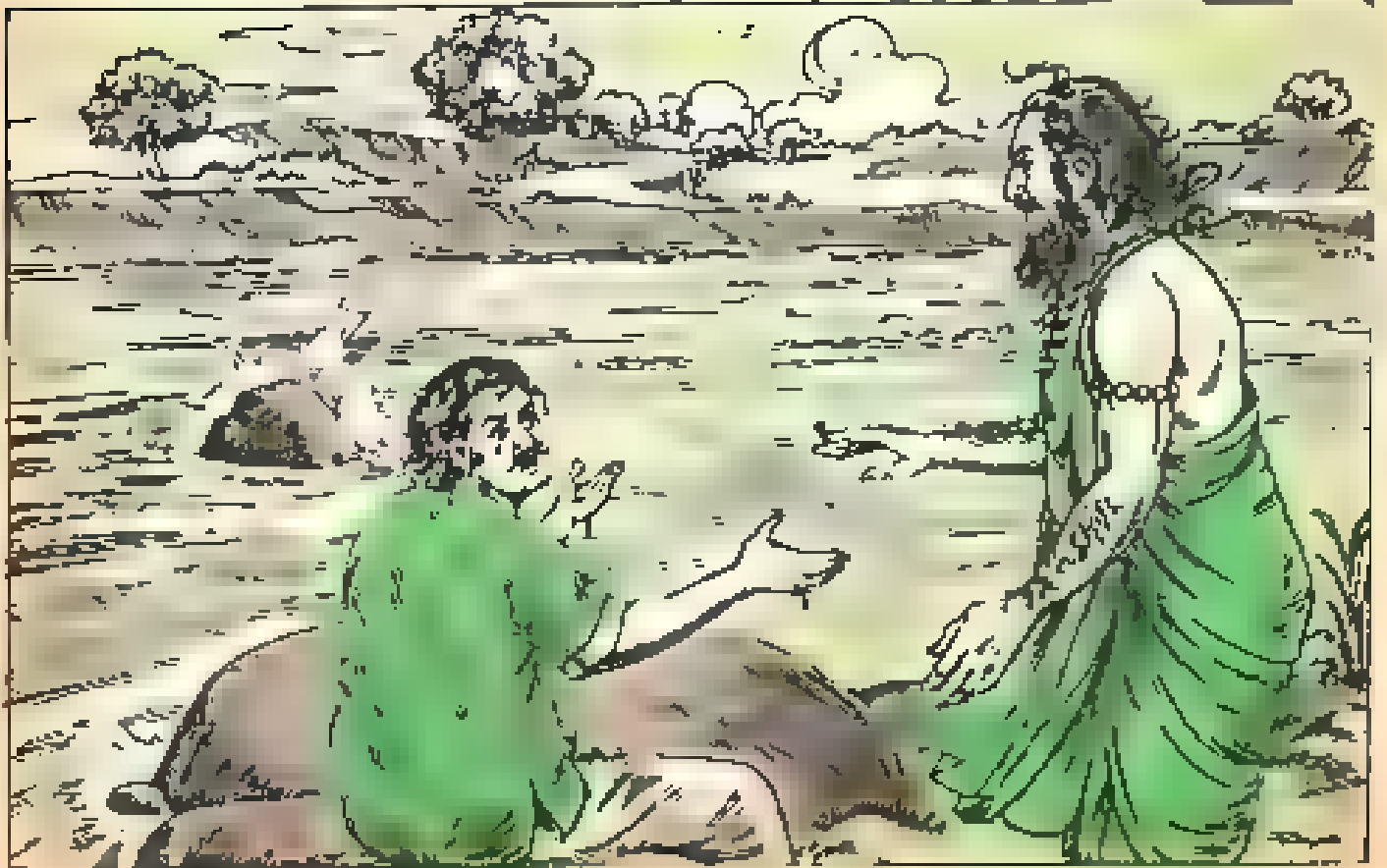
ಸುಬ್ಬಾಶೆಟ್ಟ ಅವನನ್ನು ತಡೆದು, "ಎಂಥಾ
ಸನ್ಯಾಸಿಯಪ್ಪಾ ನೀನು? ಈ ವಿಷಯ ನನಗೆ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿರಕ್ಕೆ ಬಂದೆಯೇನು? ಹಣ
ಸಂಪಾದಿಸಲು ಆಗದವರು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ಇಂಥಾ
ಜಡವೇದಾಂತ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನೀಗೇ ಸಾಕಷ್ಟು
ಹಣವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಶೆಟ್ಟಿಯ ಮೂಕಿನಲ್ಲಿ ನುಲುವುದು
ದೆಂದು ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ
ಯಾರಿಗೂ ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಿತಚೋಧನೆ
ಮಾಡಕೂಡದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮರುದಿನ ಅವನು ಧರ್ಮಪುರಿಯನ್ನು ಸೇರಿ
ಸ್ನಾನಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ
ಹೋದನು.

ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮನೋ ದಿಗಿಲು ಬಡುವವ
ಹಾಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, ಈ ಮನ
ಚುಕೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿಯ್ಯಾ, ನಾನೂ ನನ್ನ ಹೊಸ
ಕಿರುಕು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡು ಈ ನದಿಯನ್ನು
ದಾಟುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ದೋಣಿ
ಮುಳುಗಿ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತುಹೋದಳು.
ನಾನೊಬ್ಬ ಈಜಾಡಿ ಹೇಗೋ ಬದುಕಿ ದಡ
ಸೇರಿದೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಹೇಗೆ
ಬದುಕಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಆ ಮನುಷ್ಯ ಅಳಿರಕ್ಕೇ ಶುರು ಮಾಡಿದನು.

ಇಂತಹ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸ
ಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು, ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನು ರಾ
ನೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ಈ

ಬಂಧುತ್ವಗಳಾವದೂ ಶಾಶ್ವತವಾದುದಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ತೀರಿಹೋದಳೆಂದು ನೀನೇನೋ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವಿ. ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಇದು ಕೇವಲ ಆಜ್ಞಾನವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದುಮೇಲೆ ನೀನೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಬದುಕಿದಳೆಂದುಕೋ, ಅಗ ಅವಳು ನಿಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವಳೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವಿ?" ಎಂದನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು. "ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಂಗತಿ ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೀಗೆ ಮೊಗಳುತ್ತೀಯಾ? ಹೆಂಡತಿಯ ಪ್ರೇಮವೆಂದರೆ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದವನಾದರೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವೆಯೇನು? ಅಸಲು ನೀನು ಸನ್ಮಾನ್ಯನಾಗುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ?" ಎಂದು ವಿಪ್ಲವರ್ಮನನ್ನು ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಹೀಯಾಳಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿಜವಿರುವುದೆಂದು ವಿಪ್ಲವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇನ್ನು ಮಾರಿಗಾದರೂ ಬೋಧನೆ ಮಾಡುವಾಗ ತನಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬಂದುದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಎತ್ತಲೇ ಬಾರದು ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಚಂದ್ರಗಿರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಟುಕರವನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಆಗಲೇ ಒಂದು ಮೇಕೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಅದರ ಹಿರಣ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ

ಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಮಾರಲಿಕ್ಕೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿಪ್ಲವರ್ಮನು ಆ ಕಟುಕರವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. "ಎನಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಜೀವಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬಾರದು. ನೀನು ಈ ಮೇಕೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಅದರ ಮಾಂಸ ತೂರಿ, ಬಂದ ಹಣದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ. ಇದರ ಫಲಿತವಾಗಿ ಬರುವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಮೇಕೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಈ ಮೇಕೆಯನ್ನು ಕಟುಕರವನನ್ನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಈಗ ನೀನು ಮೇಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಅದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಟುಕರವನು ಬಿಡ್ಡುಬಿಡ್ಡು ನಕ್ಕು. "ಅಯ್ಯಾ ಹುಚ್ಚು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳೇ! ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಮೇಕೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಈ ಮೇಕೆಯೇ ಕಟುಕನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಭಗವಂತನು ಈಗ ನನ್ನಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾನೆ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮಾಡು ಹಾಕುವ ಹಾಗೆ ನಕ್ಕನು. ಸುತ್ತಲಿದ್ದವರೂ ನಕ್ಕರು.

ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಅಲ್ಲವೆನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲದೆ ವಿಪ್ಲವರ್ಮನು ಮಾತಾಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. ಇನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಿತಬೋಧನೆಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ದೂರಸ್ಥಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮೊಳಕೆ ಚಿವುಟದ ನನು!

ಹಿನ್ನು ರೋಧಿಯಾದ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಹತ್ತಿರ ಸುಂದರವನ್ನು ಎಂಬ ಅಡಿಗೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮಗ ಕಾನು ಶೋಷಿತ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಾಯಿ ಮಗಂದಿರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಸಂಬಳವನ್ನೂ ಪುರಿಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೇಳುಧೂಮಿಯೂ ಇತ್ತು. ಅದ್ಲೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲು ತುಂಬಾ ವಿರೋಧವಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪವಿಲ್ಲದೆ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಅವನ್ನು ಬೀಳು ಬಿಟ್ಟನು. ಇಪ್ಪತು, ಎಕರೆಯಷ್ಟಿರುವ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಎಲೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆಂದು ರಾಮನು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಮನು ಜಮೀನ್ದಾರನೊಂದಿಗೆ "ಆ ಬೀಳು ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಳವೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರ ಸಿದ್ಧಿಯಾದೆ ಅಂತ ಅಗುವೆ ನನಗೆ ಕುಳು ಬೀಳುತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ಅಗೆದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು. ಆ ಹಗಲಿಂದ ಮೂಲ ಕೊಡುತೀನಿಕ್ಕುತ್ತೇನೆ. ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಆ ನಿಧಿ ತೆಗೆದು ನನಗೇ ಕೊಡು ನಿನ್ನಿಗೆ ಎರಡು ಎಕರೆ ಸ್ಥಳ ಕಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ ಜಮೀನ್ದಾರ.

ರಾಮನು ಒಂದು ಮಗ್ಗನ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಗಾಜಿನ ಕುಂಬು ಹೊತ್ತಿನ ಹೂಬುಗಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ, ಬೆಸುಗೆಯು ಎಲ್ಲರದಿಂದ ಬಂದು ಮಾಡಿ, ಕಷ್ಟ ಬಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೂಗಿಟ್ಟನು. ಆ ಕೊಡದ ಮೇಲೆ "ಇದು ದೊಡ್ಡದಾದ ಬದು ಎರುಷಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಯಬೇಕು. ತಡ್ತದಲ್ಲಿ ಮೊಳಕೆ ಚಿವುಟವಾದ ಗಿರಿ ಬರುತ್ತೆ." ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದನು. ತರುವಾಯ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಸುತ್ತುಮದಲ್ಲೇ ಅಗೆದು ಆ ಕೊಡವನ್ನು ತೆಗೆದು ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನು ಬದು ಎರುಷಗಳ ನೆತರವೇ ತೆರೆಯೊಗಾವೆಂದು ಜಮೀನ್ದಾರನು ಅದನ್ನು ಧದ್ರವಡಿಸಿಟ್ಟು, ರಾಮನಿಗೆ ಎರಡು ಎಕರೆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ರಾಮನು ಕಷ್ಟವಿಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಆ ಭೂಮಿಯು ಫಲದಿ ನೀವ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗಳು ಶನ್ಮ ಸ್ವಂತ ಮುಂದುವಿರ್ತಗಾಗಿ ತಂದೆಯಿಂದ ಹಣ ಬಯಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ತಂದೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಆ ನಿಧಿಯ ಕೊಡವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಅದರೊಳಗಿರುವುದನ್ನು ಕೋಡಿ ದಂಪಾದನು.

"ಮೊಳಕೆ ಚಿವುಟವಾದ ಗಿರಿ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಇದೇ ಅಂತ ಕಾಗುತ್ತೆ!" ಎಂದು ಮಗನನ್ನು ಬೈಯುತ್ತ, ಹಗಲೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಜಮೀನ್ದಾರ.

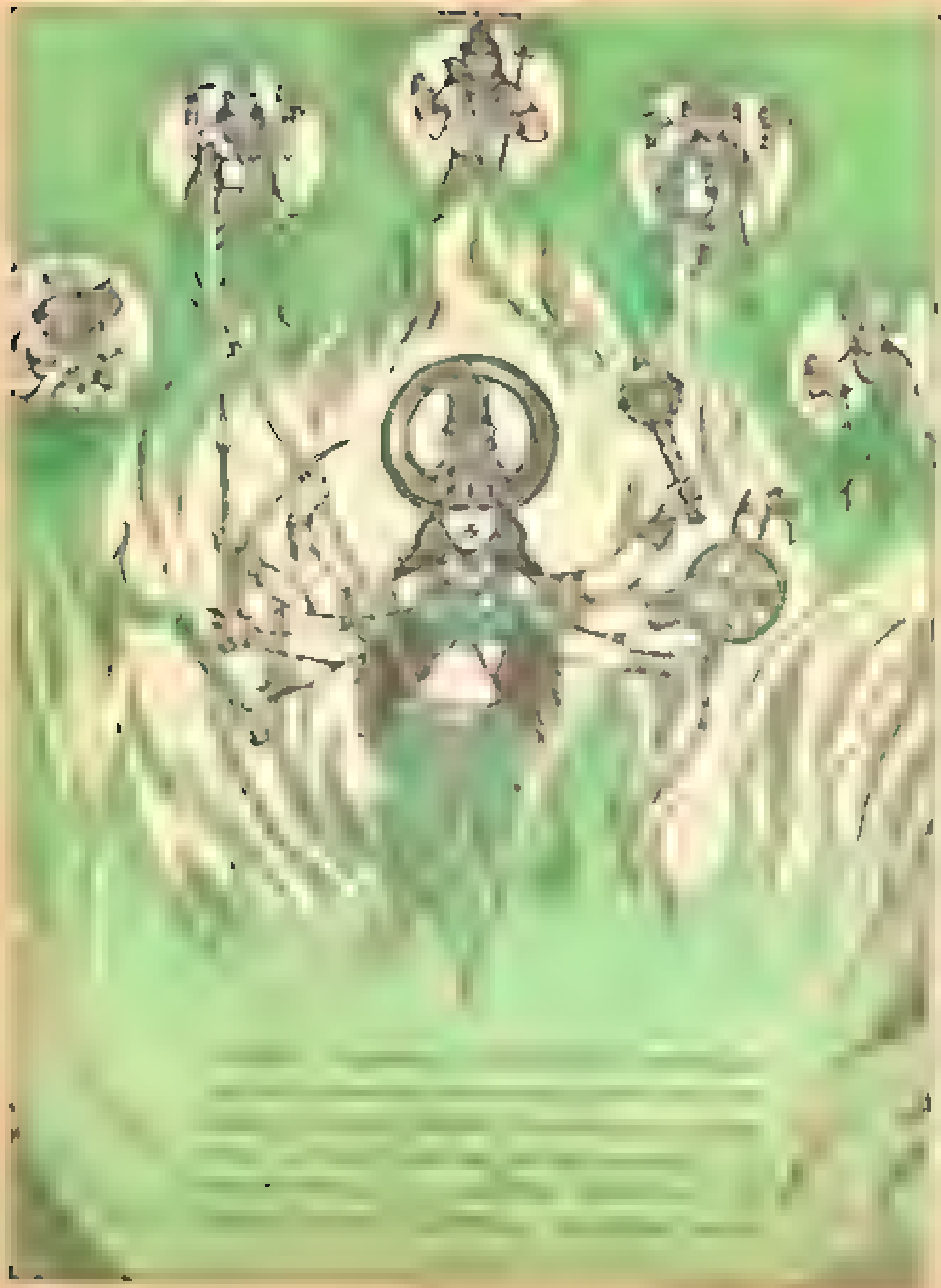
ಮಹಿಷಾಸುರಮರ್ದಿನಿ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆಲ್ಲಾ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಮಹಿಷಾಸುರನು, ಬೇಕೆಂದಾಗ ಭಯಂಕರವಾದ ಕೋಣವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರನಾಗಿ, ಎಂಥವರಿಗೂ ಅಜೇಯನಾಗಿದ್ದನು.

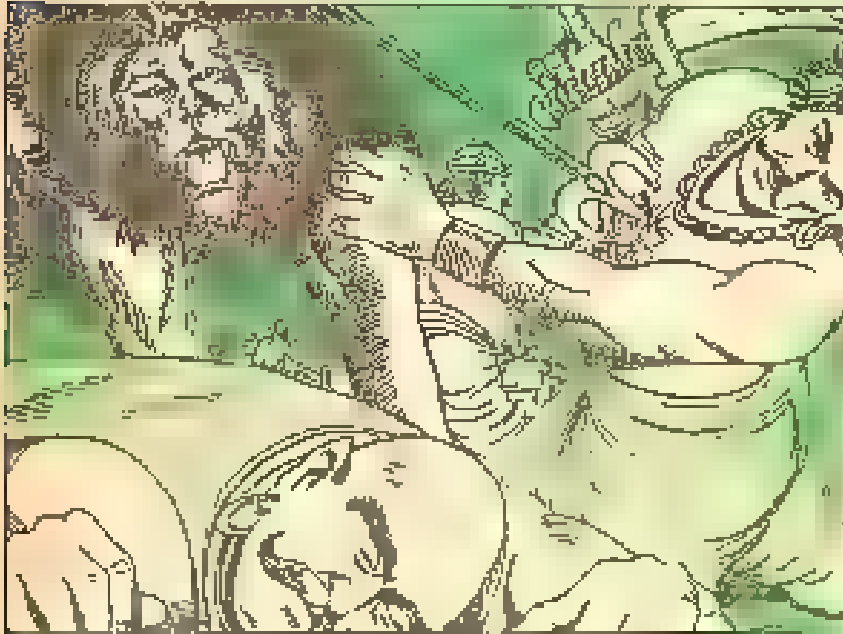
ಅವನು ನೂರು ಪರ್ವತಗಳ ವರೆಗೆ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತ, ಕಡೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದಲೇ ಹಿಡಿಸಿದನು. ದೇವತೆಗಳು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕೊಂಡರು.

ಕುಮಂದಿ ದೇವತೆಗಳು ಒಬ್ಬ ಎಮ್ಮೆ ಮಹೇಶ್ವರರ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಹಿಷಾಸುರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಕಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕೀಳಿ ಕೊಂಡರು.

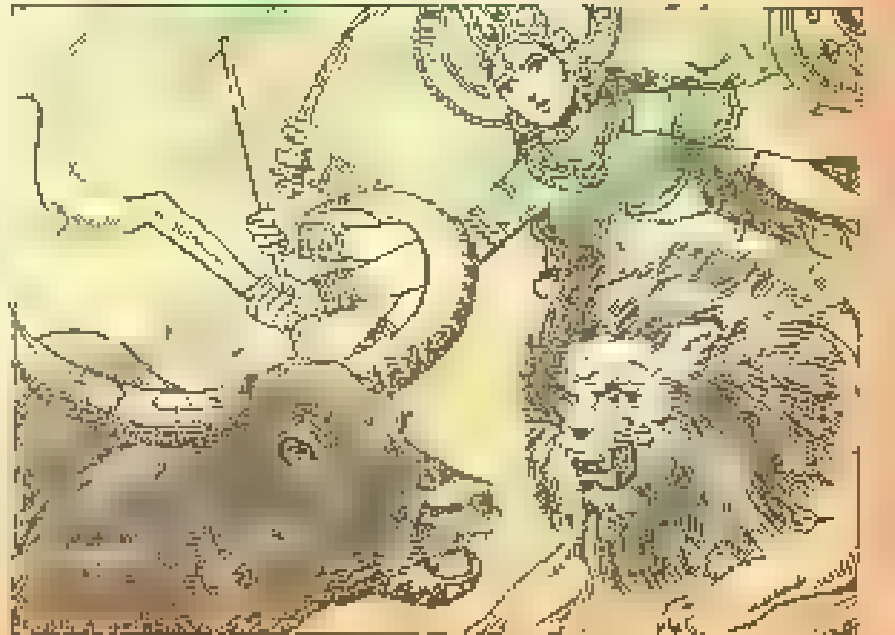

ಅವಳು ರಾಕ್ಷಸರ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಕ್ಷಸರು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆದರೆ ದೇವೀಪ್ಪ ಮಾಹವಾದ ಅವಳ ಆಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ, ಅವಳು ಇಮ್ಮು ಬಿಡೆಯವ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.

ರಾಕ್ಷಸ ಸೇನಾಪತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ದೇವಿಯ ಮೇಲೆ ಕಳುಹಿಸಿದರಾದರೂ, ಬಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ಅಸೇಕ ಮಂದಿ ರಾಕ್ಷಸರು, ದೇವಿಯ ಮಾಹವಾದ ಸಿಂಹವನ್ನು ದೇವಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ತ್ರಿಕೂಲಕ್ಕೂ ಬಲಿಯಾಗಿ ಹೋದರು.

ತನ್ನ ಸೇನೆಗಳೂ ಸೇನಾಪತಿಗಳೂ ಸತ್ತರಂತು ದನ್ನು ಕೇರಿ ಮಹಿಷಾಸುರನು, ಕೋಪದಿಂದ ಕಿಡಿಗಾರಿಸುತ್ತಾ, ಕಾಡುಕೋಗಾಡ ರೂಪ ತಾಳಿ ದುರ್ಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಅವಳು ಕೂಡಲೇ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

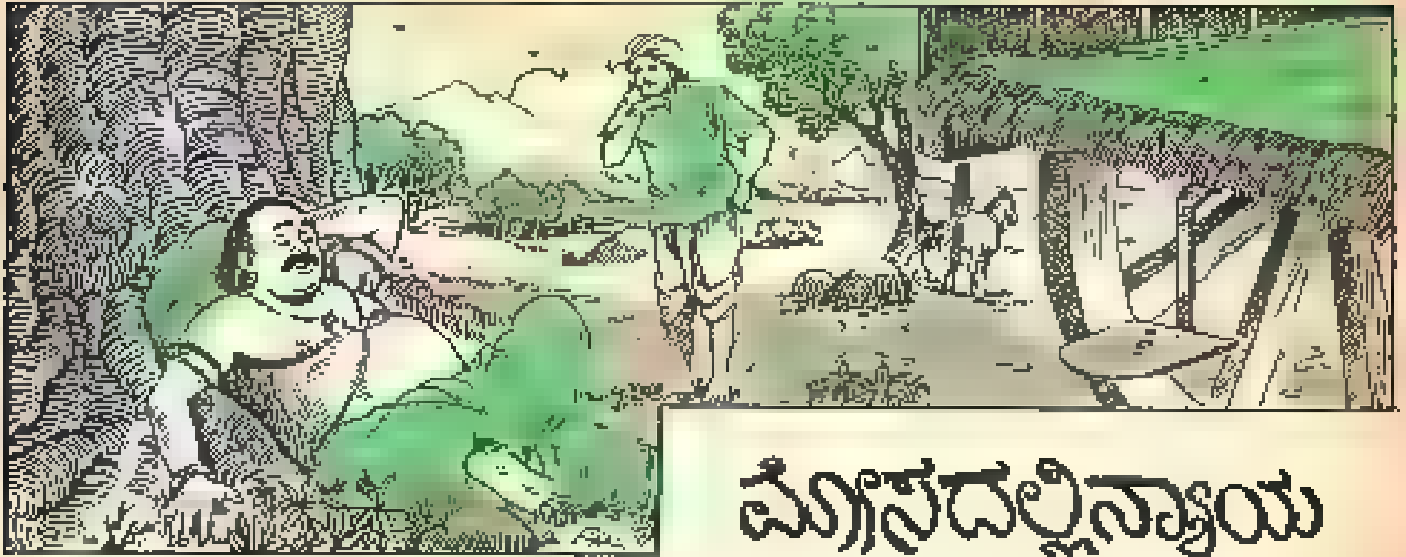

ಆಗ ಮಹಿಷಾಸುರನು ಆನೆದು ರೂಪವನ್ನು
ಧರಿಸಿ, ಮರ್ಗಿಯ ನಾಕನವಾದ ಸಿಂಹವನ್ನು
ಹಿಡಿಯಲು ಹೋದನು. ದೇವಿ ಆನೆಯ
ಸೊಂಡಿಲನ್ನು ಕಡಿದಳು.

ಕೂಡಲೇ ಮಹಿಷಾಸುರನು ತನ್ನ ನಿಜರೂಪ
ದಿಂದ ಮರ್ಗಾದೇವಿಯನ್ನು ಇದಿರಿಸಿದನು.
ದೇವಿ ಪಶ್ಚಿಮಾದಿವಾದ ಅವಳ ಶರೀರಕಾಂತಿಗೆ
ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಚದರುತ್ತಿರಲು ನಿಂತು ಯುದ್ಧ
ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಹೋದನು.

ದೇವಿ ತನ್ನ ಸಿಂಹ ಸಮೂಹ ಅವನ ಮೇಲೆ
ಲಂಘಿಸಿ, ತನ್ನ ತ್ರಿಶೂಲದಿಂದ ಪತ ಮಾಡಿ
ಬಿಟ್ಟಳು. ಅವರಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಗೂ
ಪಾತಿ ಲಭಿಸಿತು.

ಮೈಸದಲ್ಲಿನ್ಯಾಯ

ನವರಂಗಪುರದಲ್ಲಿದ್ದ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ, ವಿನೋ
ಒಂದು ಆಗತ್ಯಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು
ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಹಿಡಿಯಿತು. ಮರು
ದಿನ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಅವನಿಗೆ ಗಾಡಿಯೇ
ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಸಾಕಿದು
ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇದು
ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆನಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು
ದಾದರೂ ಗಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಒಳಗಡೆ ಎದುರಿಸುವ
ಕಾಲು ನಡಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಹೊರಟನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದಾಗ ಒಂದುಕಡೆ ಖಾಲಿಯಾದ
ಕುದುರೇಗಾಡಿ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.
ಕುದುರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಮಾರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು.
ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವನು ಗಾಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಒರಗಿ
ತೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ನಾರಾಯಣನು ಹತ್ತಿರ
ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಗಾಡಿಯ ವಿಷಯ
ದಲ್ಲಿ ಹತಾಶನಾದನು. ಮರದಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದವನು
ಅವನ ಊರಿನವನೇ. ಆದ ದೊಡ್ಡೇಗೌಡನೇ.
ಗಾಡಿಯೂ ಅವನದೇ. ದೊಡ್ಡೇಗೌಡ ಪರಮ

ರೋಭಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತನಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯವರನ್ನು
ತನ್ನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನಲ್ಲ. ಒಂದು
ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಇನ್ನೂ ಹಣ ವಸೂಲು
ಮಾಡುವವನು. ಅದುದರಿಂದ ತನಗೆ ಆ ಗಾಡಿ
ಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು
ಮಾತಾಡದೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಹೋದನು. ಆಗ
ಅವನಿಗೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನೇ
ಅಮಲುಗೊಳಿಸಿದನು.

ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ದೂರದಲ್ಲಿ
ಕುದುರೆಯ ಹೀಂಕಟಿಯ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಒಂತು.
ಕೂಡಲೇ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವನೂ, ದೊಡ್ಡೇ
ಗೌಡನೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ನೋಡಿದರು. ತಮ್ಮ
ಕುದುರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹುಲ್ಲು ಮೇಯುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು
ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಮಲಗಿದರು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ
ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಹೀಂಕಟಿಯ ಶಬ್ದ ಪುನಃ
ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡೇಗೌಡನ
ಕುದುರೆಯೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ಸಕಲಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ
ಕೊಟ್ಟಿತು. ಈಗ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವನು ಎದ್ದು
ಕುಳಿತು ನೋಡತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಮಿರಪುಟಿ ಶಬ್ದವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕೇಳಬರತೊಡಗಿತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ, ಬಂದು, ಅಪಸರವಸರವಾಗಿ ದೊಡ್ಡಗೌಡನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಎಲೇ! ಉರು! ಕಳ್ಳರು!" ಪಕ್ಕದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಗಾಡಿ ಕಟ್ಟ ಬೇಗ ಹೊರಡಿ! ಹೊರಡಿ!" ಎಂದನು ತೇಕುತ್ತಾ.

ಗಾಡಿಗಾರ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಗೆ ಕುದುರೆ ಕಟ್ಟಿದನು. ನಾರಾಯಣನು ದೊಡ್ಡಗೌಡನನ್ನು ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ನೂಕಿ, ತಾನು ಕೂಡಾ ಹತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಭುಳ್ಳ ಭುಳ್ಳನೆ ಬಾಟಿ ಎಟು ಬಿದ್ದಕೂಡಲೇ ಕುದುರೆ ಶರವೇಗದಿಂದ ಓಡತೊಡಗಿತು. ನಾರಾಯಣನು ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ತೂರಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟು ತಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ದೊಡ್ಡಗೌಡನಿಗೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಳುಕು ಭಯದ ಮೊರತು ಮತ್ತಾವುದಕ್ಕೂ ಜಾಗವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗಾಡಿ ನವರಂಗಪುರವನ್ನು ತಲುಪಿ ದೊಡ್ಡಗೌಡನ ಮನೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ನಾರಾಯಣನು ಗಾಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ದೊಡ್ಡಗೌಡನು ಸಾವಧಾನದ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಧನದ ಗಂಟನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಭದ್ರಪಡಿಸಿದನು.

ತರುವಾಯ ಗಾಡಿಗಾರನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ದಾಳಿ ಹಾಕಿ, ಗಾಡಿದನ್ನು ಶುಭ್ರ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಪೊಟ್ಟಣ ವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಗೌಡರು ಮರತ ರೇಖಾ ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಗೌಡನು ಆ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಲು, ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಲ್ಲರೆ ದುಡ್ಡು, ಒಂದು ಕಾಗದವೂ ಇದ್ದುವು. ಆ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯಲಾಗಿತ್ತು,

"ಅಯ್ಯಾ ದೊಡ್ಡಗೌಡರೇ, ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದುಗೆ ಒರಲು ಗಾಡಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲು ಸುಖವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಕೈಲಾದ ವಿಧ್ಯೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆನು. ನನಗೆ ನಾಯಿಗಳ ಬೊಳಕೆ, ಎಲೆಗಳ ಉಳುಕು, ಕುದುರೆಯ ಸಕಿರಿಕೆ, ಮಿರಪುಟಿ ಶಬ್ದ ಮುಂತಾದ ರೃಪಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಲುಗೊತ್ತು. ಇಳುಕು ಬರುವರೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿಸಿ ಮೋಸಪಡಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಉರು ಕೊಂಡೆನು ಅದಕ್ಕೂ ನಿಮ್ಮ ಭಯ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ನೀವು ವಸೂಲು ಮಾಡುವಷ್ಟಾದಿದ್ದರೂ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೊಡತಕ್ಕ ಬಾಡಿಗೆ ಪಣ ಇದರೊಂದಿಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು."

ಏ ಕ ಲ ಕ್ಷ್ಮೆ

ವರಿಹಾಕವಿ ಎರರುಚಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಗಂದಿರು. ಅವರು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಕುಲದ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ತುಟ್ಟಿದವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹೇನಚಾರಿಯ ಮಗನು, ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ನದಿಯ ಬದಿಯ ಹೊಯಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತನು.

ಶ್ರಾದ್ಧದ ದಿನಹೊರತು ಅವನು ಆ ಮನೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಾರದಾಗಿತ್ತು.

ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಅವನು ಸೇವಕನ ಪತ್ತಿರ, ಅಣ್ಣ ಎನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. "ವಿಷ್ಣು ಪೂಜೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದ ಸೇವಕ.

ಕೇವಲಾರಿಯ ಮಗನು ಹೊಯಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂಡ ತೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸೇವಕನು ಬಂದು, ಯಜಮಾನರು ಶಿವಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೊಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಹಿಮೆ ಜಾತಿಯ ಆ ತಮ್ಮ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಂಡವನ್ನು ತೆಗೆಯತೊಡಗಿದನು.

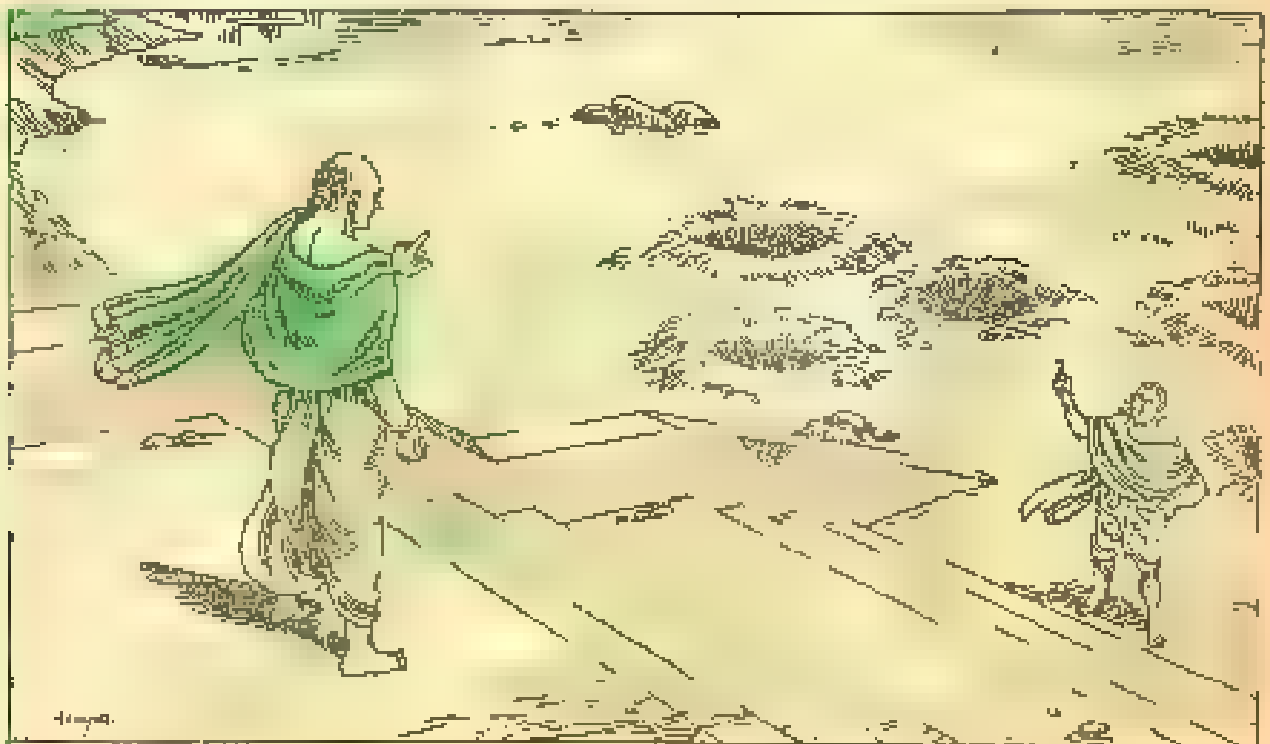
ಹಾಗೆಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅಣ್ಣ ದುರ್ಗಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾನೆಂದೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾನೆಂದೂ, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾನೆಂದೂ ಸಮಾಚಾರ ಎಂದವು.

ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅಣ್ಣ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಹೊಯಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೊಂಡಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇವೆಲ್ಲ ಎನು?" ಎಂದು ತಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ನೀರಿಗಾಗಿ ತೋಡಿದೆ" ಎಂದ ತಮ್ಮ.

"ಯೂಥನೇ! ಒಂದು ಹೊಂಡ ತೋಡಿದ್ದರೆ ಯಾವಾಗಲೋ ನೀರು ಬರುತ್ತಿತ್ತಿಲ್ಲ?" ಎಂದ ಅಣ್ಣ.

"ಯೂಥನೇ, ನೀನು ಅತ್ತು ಮಂದಿ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸದೆ, ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ದೇವನನ್ನೇ ಪೂಜೆ ಸುತ್ತರೆ ಯಾವಾಗಲೋ ಸಾಧಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲವೆ?" ಎಂದ ತಮ್ಮ.

ತೃಪ್ತಿಯ ಕವಚ

ಒಳ್ಳೆಯ ಒಂದು ಮಂಚ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಗುರುವಯ್ಯನನ್ನು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಒಹಳ ಕಾಲ ದಿಂದ ಬೀಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಯಾವ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದರೂ ಸುಖವಿದ್ದ, ಬರುವ ಗುರುವಯ್ಯನಿಗೆ ಮಂಚವಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆನಿಸಿದರೂ, ಬೆಲೆ ಒಹಳ ವಾದಿ'ತಲ್ಲಾ ಎಂದು ದಿನ ದೂಡಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಿದ್ದನು.

ಹೀಗಿರ.ವಾಗ ಜಮೀನ್ದಾರರು ತೀರಿಹೋದುದ ರಿಂದ ಅವರ ಮಂಚವನ್ನು ಏಲಂ ಹಾಕುತ್ತಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನು ಹಳ್ಳಿ ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾಸವಾಡುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದುದರಿಂದ, ಹಳೇಕಾಲದ ಭಾರ ವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಏಲಂ ಮೂಲಕ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನಂತೆ.

ಗುರುವಯ್ಯನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಂಚವನ್ನು ಏಲಂನಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ತಂದನು. ಹೆಂಡತಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಮಂಚವು ಚೆನ್ನಾಗಿಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿ ಹಳೆಯದಾಗಿ, ಮೆರುಗು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಚೂರು ಒಡಕೂ ಕಾಣು

ತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊಸ ಕನ್ನಡಿ ಹಾಕಿಸ ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿದುದರಿಂದ ಗುರುವಯ್ಯನು ಹಳೆಯ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ತೆಗೆದನು. ಆಗ ಅದರ ಹಿಂದಿದ್ದ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಅರೆಯೊಳಗೆ ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

“ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ನಾಣ್ಯಗಳು ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನಿಗೇ ಸೇರಬೇಕು. ಪರರ ಸೊತ್ತು ಹಾವಿಗೆ ಸಮಾನವಾದುದರಿಂದ. ಈ ನಾಣ್ಯ ಗಳನ್ನು ನಗರಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದು ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಗುರುವಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಗುರುವಯ್ಯನು ಆ ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ನಗರಕ್ಕೆ ಮಂಚ ದಾಗ ಹೊತ್ತು ಅಸ್ತಮನವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಮಲಗಿ, ಮರು ದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ, ಗುರುವಯ್ಯನಿಗೆ ಅಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟವನು ಶೇಷಾದ್ರಿ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ. ಶೇಷಾದ್ರಿಯ

ಕುಟುಂಬವು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಡತನಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತಂತೆ.

ಶೇಷಾದ್ರಿಯ ಪತನವು ಮನಸ್ಸು ಕರಗುವ ಹಾಗೇ ಇದ್ದಿತು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದಾಗಿ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಬಂದ ಕಷ್ಟಗಳು. ಅವನ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಇವತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ವ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ರೋಗ ಬಂದು ಹುಸಿಗೆ ಹಡಿದು ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವನ ವಿಷದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಗಾಗಿ ಶೇಷಾದ್ರಿ ತುಂಬ ಹಣವನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದು ನಡೆದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಆಂಗಡಿ ಸುಟ್ಟು ಭಾರೀ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸಾಲ ವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ, ಕಡೆಗೆ ಮನೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಮಾರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

"ನಾಲೆ ನಾವು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಖಾಲೀ ಮಾಡ ಬೇಕು ಈಗ ನಾನೂ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ನಮ್ಮ ಬಿಕ್ಕ ಮಗನ ಮೇಲೆಯೇ ಆಶೆಯಿಟ್ಟು ಬದುಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಸು ಬರಿದಿದ್ದಾನೋ?" ಎಂದನು ಶೇಷಾದ್ರಿ.

ಗುರುವಯ್ಯನು ಶೇಷಾದ್ರಿಯ ವರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾತ್ರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಿಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಅವನು ಜಮೀ ನ್ನಾರರ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಶೇಷಾದ್ರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಆಮೇಲೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದ ರಾಯತೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ನಿರ್ದೆ ಬಂತು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ಮುಸುಗಿನ ಮನುಷ್ಯನು ಶೇಷಾದ್ರಿಯ ಮಗನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು. "ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀರೆಂದು ಹೇಳ ಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇವನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕಡಿಯುತ್ತೇನೆ

ಎಂದು ಶೇಷಾದ್ರಿಯನ್ನು ಬೆದರಿಸುವುದನ್ನು ಗುರು ವಯ್ಯನು ನೋಡಿದನು.

"ಹುಡುಗನ ಕೊಲ್ಲಬೇಡ! ನಿಜಕ್ಕೂ ನನ ಹತ್ತಿರ ಬಿಕ್ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ದೇವರಾಣಿಗೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಶೇಷಾದ್ರಿ, ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈಗ ಗುರುವಯ್ಯ ಮುಸುಗಿನವನನ್ನು ಕುರಿತು "ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬೀಲದಲ್ಲಿ ಧನವಿದೆ. ಆ ಹುಡುಗ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಈ ಬೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು" ಎಂದನು. ಮುಸುಗುಮನುಷ್ಯನು ಗುರು ವಯ್ಯನು ಕೊಟ್ಟ ಒಟ್ಟೆಯ ಬೀಲದೊಳಗಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತೃಪ್ತನಾಗಿ, ಕತ್ತಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

"ದೇವರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದಿರಿ. ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯತ್ತೇ ಈ ಮಗನ ಮೇಲಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪೂಜವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ತೀರಿಸುತ್ತೇವೋ ತಿಳ ಯದು" ಎಂದು ಶೇಷಾದ್ರಿಯೂ ಅವನ ಹೇಡ

ತಿಯೂ ಗುರುವಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಿದನು.
 "ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. ಒಹುಶಾ ನಾನೇ ನಿಮಗೆ
 ಕೊಡಬೇಕಾದ ಋಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆನೋ ಎನೋ.
 ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡಿರಿ"
 ಎಂದ ಗುರುವಯ್ಯ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಗುರುವಯ್ಯನು
 ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರಟು
 ಒಹಳ ಆಲೆದಾಡಿ, ಅಂತೂ ಅವನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡನು.
 ನಗರದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗ
 ನನ್ನು ಕುರಿತು ತಿಳಿಯದು. ಗುರುವಯ್ಯ ಊಟಿಸಿ
 ಕೊಂಡಂತೆ ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.
 ಯಾವುದೋ ಮೂರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹುಲ್ಲಿನ
 ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿದ್ದನು.

ಗುರುವಯ್ಯನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯ
 ನ್ನಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ "ಹೀಗೆ ಈಗ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಾಲ
 ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗೆ ನೀವು
 ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ಕುತಿನ ಮೇಲೆ
 ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು
 ಒಪ್ಪಬೇಕು." ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗನು, "ನಾನು
 ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದೇ ಬುದ್ಧಿ
 ಯಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸವಾಯಿತು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹಣ

ಸುಖಾದಿಸುಖವೆಂದು ಅಲೋಚಿಸಿದ್ದೆ. ನಗರ
 ದಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಮೋಸಗಾರರೇ ನನ್ನನ್ನು
 ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ
 ದಿವಾಳಿಯಾಗಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ದೂಡಿ,
 ತಾನು ಮೂಳಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ, ಬಡಾಕುವ
 ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಾಟಕಿಯಾಗಿ
 ಕಲ್ಪಿತನಕ್ಕಿರಬೇಕು ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನಾನು ಕದ್ದದ್ದು ನನ್ನ
 ಹಣವನ್ನೇ ಎಂದಾಯಿತು ನಿನ್ನಂತಹ ಉತ್ತಮರು
 ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರಲಾರರು. ನಾನು
 ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು
 ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ.

ಗುರುವಯ್ಯನು ನಗುತ್ತ, "ಒಳ್ಳೆಯವರೂ ಕೆಟ್ಟ
 ವರೂ ಪ್ರತಿ ಜಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಗರದಲ್ಲಿ
 ಶೇಷಾದ್ರಿದಂತಹ ಸಜ್ಜನರೂ ಇಲ್ಲವೇ? ಮನುಷ್ಯ
 ನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೇ ಕವಚವಾಗಿದೆ. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯನು
 ಎಲ್ಲಿಗೂ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಷ್ಟ
 ಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ನಿಮಗೆ ಅದಾದೂ
 ಹೀಗೆಯೇ ಶೇಷಾದ್ರಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ
 ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಖಂಡಿತ ಬರುತ್ತವೆ"
 ಎಂದನು. ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಗುರುವಯ್ಯ
 ನೊಂದಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗನೂ ತನ್ನ ಉರಿಗೆ
 ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಪವಿತ್ರ ಜಲ

ಹಿಂದೆ ಮೋತೀಪುರದವರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನೀರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆರೆಯೇನೋ ಇದ್ದಿತು. ಅದು ಯಾವ ಕಾಲದ ಕೆರೆಯೋ ಏನೋ, ಅಲ್ಲಿ ಜರಿದು ಹುಗಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದ್ದ ನೀರಿಗೆ ಎಂತಹದೋ ಹುಳುಕು ವಾಸನೆ. ಆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಐದಾರು ಗ್ರಾಮಗಳಾಟಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು, ಮೋತೀಪುರವನ್ನು ಕುರಿತು ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆಚ್ಚುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗಿರುವ ಆಸಕ್ತಿಯೆಂದರೆ ಕಾಲ ತಪ್ಪೆಂದರೆ ರೈತರಿಂದ ಗೇಣಿ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಊರೊಳಗಿನ ಹಿರಿಯರು ಒಂದು ಗೂಡು ತಮ್ಮ ನೀರಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆ ಗ್ರಾಮವು ಈಗಿನವು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಊರಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಮಶಾನವಿದ್ದಿತು. ಗ್ರಾಮವು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಊರಿನವರು ಸ್ಮಶಾನವನ್ನು ದೂರಕ್ಕೆ ಜರುಗಿಸಿ ಹಳೆಯ ಸ್ಮಶಾನವನ್ನು ಊರಿನ ನಡುವೆ

ಬೀಳು ನೆಲವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಇದು ಒಳಕಾಲದ ಕೆಳಗಿನ ಮಾತು. ಈಗ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಗೆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀರಿನ ಕೆರೆಯೊಂದು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಕೆಲವರು, "ಸ್ಮಶಾನವೆಂದರೆ ಪ್ರೇತ ಭೂಮಿಯಲ್ಲವೇ? ಅಲ್ಲಿ ಕೆರೆತೋಡುವ ದೇವರೇನಪ್ಪಾ" ಎಂದು ಅಕ್ಷೇಪವತ್ತಿದರೂ, ಕಡೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆರೆತೋಡುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ವ್ಯವಸಾಯದ ಹಣ ಕೈಗೆ ಬರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ರಿಂದರೂ ಚಂದಾ ಸೇರಿಸಿ ಹಳೆಯ ಸ್ಮಶಾನದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆರೆತೋಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಹಣ ಸಾಲದೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆ ಕೆಲಸ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಜಮೀನ್ದಾರನು ತೀರಿ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಮಗನು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಇವನ ಗುಣವು ತಂದೆಗಿಂತ ಉದಾರವಾಗಿತ್ತು, ಮೋತೀಪುರದ ಜನರು ಬಂದು ತಮ್ಮ ನೀರಿನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಾಗ, ಹೊಸ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದನು. ಅದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಈ ಜಮೀನ್ದಾರನನ್ನು

ಹೊಗಳುತ್ತ. ಹೊಸ ಕೆರೆಗೆ ಹರಿಸಾಗರವೆಂದು ಅವನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕೆರೆಗೆ ರಾಮಸಾಗರವೆಂದು ಹೆಸರಿಡಲು ಹೇಳಿದನು ಹೊಸ ಜಮೀನ್ದಾರ.

ಊರ ಜನರು ಅವನ ಹಿತ್ಯ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತ. ಮಳೆಗಾಲ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಕೆರೆದು ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಕೆರೆಯ ಅಗತ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಅದರ ಒಡದ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಾವಿ ಗಳನ್ನು ತೋಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದರು. ಮೂರು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಆಗದು ನಾಲ್ಕನೇ ಬಾವಿಯನ್ನು ಅಗೆಯುವಾಗ ಮೇಲಿನ ಭಾಗವು ಒಡದು ಬಿದ್ದು ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಕೂಲಿ ಯವರು ಮಣ್ಣಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದರು.

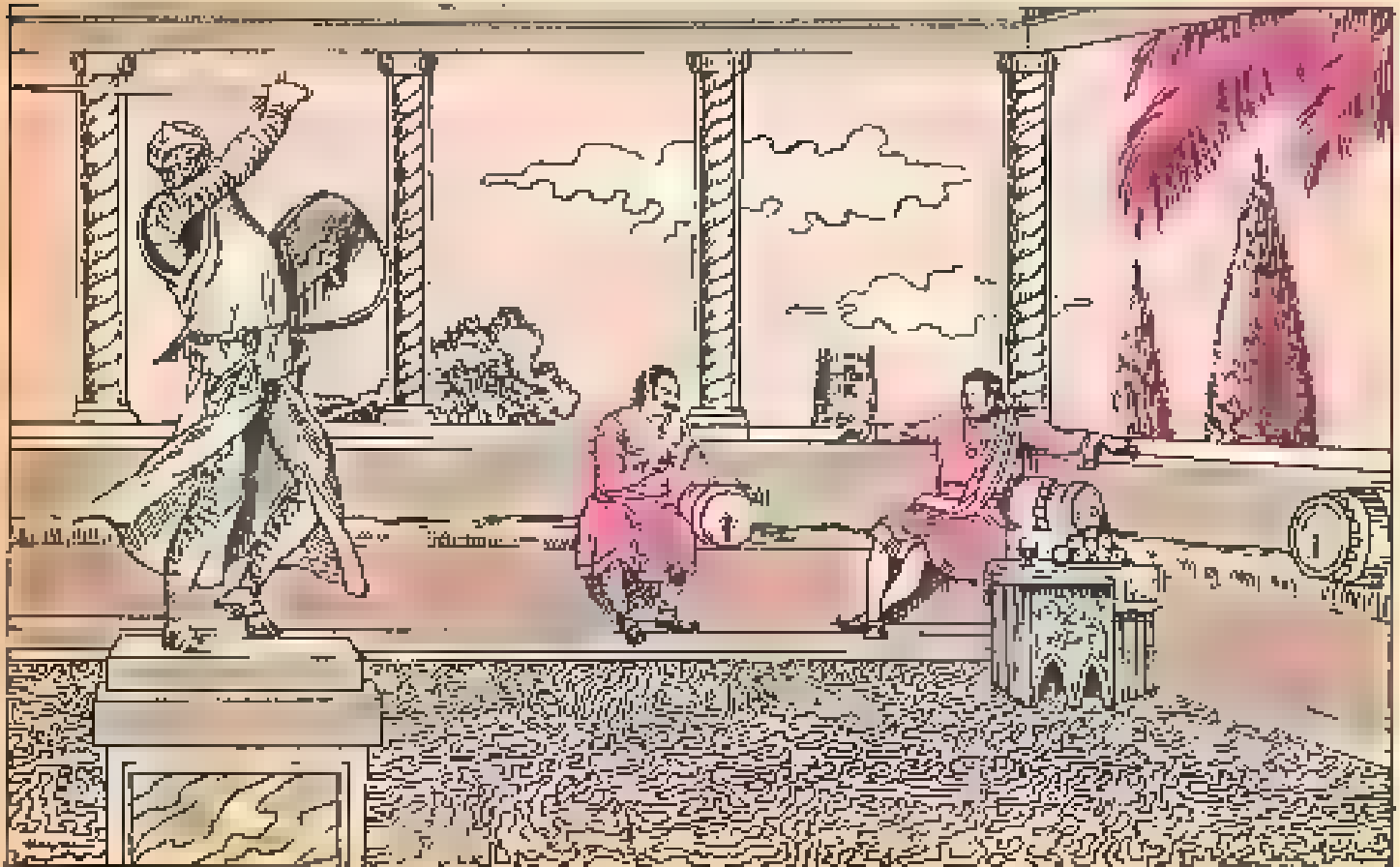
ಊರವರಿಗೆಲ್ಲ ಇದು ದೊಡ್ಡ ಅಪಶಕುನವಾಗಿ ತೋರಿತು. “ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ಕೆರೆತೋಡಿದರೆ ಹೀಗಾಗದೆ ಮತ್ತೆನಾದೀತು? ಇದು ಪ್ರೇತಭೂಮಿ

ಎಂಬುದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ರುಜುವಾಯಿತಲ್ಲ! ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವೇ!” ಎಂದರು ಕೆಲವರು.

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಊರವರಿಗಾದ ಚಿಂತೆಗೆ ಮೇಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಮಳೆ ಬಂದು, ರಾಮಸಾಗರವು ನಿರಿಸಿಂದ ತುಂಬಿ, ತಾಮರೆ ನೈದಿಲೆ ಮೊದಲಾದ ಹೊಗಳಿ ಅರಳಿ ಕಳೆಗೊಂಡು ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಜನರು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಣಕಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಎರಡು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಕೆರೆಯ ತುಂಬಾ, ತೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಮನೆನೋ ಹುಲ್ಲು ಗಿಡ ಗಳು ಬೆಳೆದು. ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹೂಗಳೂ ಹುಳು ಗಳೂ, ಹಾವು ಹರಣಗಳೂ ತುಂಬಿದುವು.

ಜಮೀನ್ದಾರನಾದ ಹರಿಶಂಕರನಿಗೆ ತಾರಾನಾಥ ನೆಂಬ ಬುದ್ರಜಾಲಿಕನೊಬ್ಬನು ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಹರಿಶಂಕರನು ತಾರಾನಾಥನೊಂದಿಗೆ ಮೋತೀಪುರದ ರಾಮ ಸಾಗರವನ್ನು ಕುರಿತು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ತಾರಾನಾಥನು, “ಹೀಗೇನು

ಕಥೆ? ಚಿಂತಿಸಬೇಡ ಬಿಡು. ಗ್ರಾಮದ ಜನರು ಮೂಢ ಭಾವನೆಗಳಿದ್ದ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟ ಹಾಗೆಯೇ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ಸಹಾ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕೆರೆಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿ ಅಗಿದಮೇನು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮೆಟ್ಟಿಲು ಬೇಕಿಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತವಲ್ಲ, ಒಂದು ಕಿವಾಗುವುದು ಕಟ್ಟಿದ್ರೇನೆ. ವ ಕಿವ್ವೆ ಮಾಡತ, ಅಗೆ ಲಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪೇ" ಎಂದ ಜಮೀನ್ದಾರ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಮತ್ತೇನು? ಅಡಿಗೆ ಅಗಿದೆ, ಒಂದು ಮಾಡಬೇಕು. ಬೇಕೆನ್ನು ಆ ಕೆರೆಯ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಡುಗಳನ್ನೆಡ್ಡಾ ಕೆರೆ ಕುಳಮಾಡಲು ಕಮರೂವದಿಂದ ತಾರಾನಾಥ ನೆಂಬ ಯೋಗೀಂದ್ರನು ಬಂದು, ಗಾತ್ರದ ದಿನ ಅಲವದಿದ್ದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ನಡೆಸುವನಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ಆ ಯೋಗೀಂದ್ರನು ಕೆರೆಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ರೂಢಿ ಭೂತಲರೂಪಗಳನ್ನು ಒಡಿಸಿ ಒಲವ ಹುಟ್ಟಿ ಮೆರು ದಿನ ಕೆರೆಯ ನೀರನ್ನು ಅಮೃತಮಾಡು

ವಾಗಿ ಮಾಡುವನೆಂದು ಜನರಿಗೆ ಹೇಳಿಸು. ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೆ, ಬಂತೆ ಬಿಡು!" ಎಂದನು ತಾರಾನಾಥ.

ಅದರಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳೂ ಭರದಿಂದ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿವು. ಸಿಂಹಾಸನದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ ವಿವಾಹಗಳೂ ಮುಗಿದುವು. ನಿರ್ದೋಷಿ ಪಲ್ಲಟ ದೀ ಎಂಬ ಜಾರಿಕೆ ಹರಾನಾಥನು ತಾತಿಕ ಯೋಗಿಯ ಮೊವ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೋಹಿವ್ವಾಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಕಾರ್ಯಭಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರನ ನೌಕರರು ನೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಕೈದರು.

ಮುಂದಿನವೇ ಹುಟ್ಟಿಮೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಒಲ ವ್ಯಮೋಹಿಸು ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪ ನೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಹಸ್ತಾಂತರಿಸಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲು ನಾಲ್ಕಾರು ಕಾರುಗಳ ಜನರು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೊಂಡಿದರು. ಒಗೆ ಒಗೆಯ ಸಂಗೀತಗಳೂ, ಹಾರಿಕೆ

ಗಳೂ, ವಾದ್ಯಗೋಷ್ಠಿಗಳೂ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿದ್ದುವು. ಈಗ ಕಿರಿಯ ನೀರೂ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಜನರಿಗೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಧಯವಿಧೇ ಇದ್ದಿತು ಯಾರೂ ಆ ಕಿರಿಯ ನೀರನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಯೋಗಿ ಮಾಡುವ ಜಲಶುದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಆಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಜಲಶುದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಿತ್ತು.

ಕೆಂಪು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮಾರುಬ್ಬ ಗಡ್ಡೆ ದಿಂದೊಪ್ಪುವ ತಾರಾನಾಥನು ಕಿರಿಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಿತ್ರರೇ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಆಂದುಕೊಂಡಿರುವ ಸೂತಿ ನಿಜ. ಇದು ಪ್ರೀತಿಗಳು ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಸ್ಥಳವೇ ನಿಜ. ನಾನು ಯೋಗದ್ವೈಪ್ಪಿಯಿಂದ ಈ ಸೂತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲಿ ಶಿವಾಲಯ

ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮುಗಿಸಿ ಕಿರಿ ತೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಪುನಃ ಸ್ಥಾಪನದ ಭೂತಗಳು ಭೂತನಾಥನಾದ ಶಿವನ ಅಂಕಿಯಲ್ಲಿರುವಂಥವು. ಈಗ ಶಿವಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಅವೆಲ್ಲಾ ದೂರ ಹೋಗಿವೆ. ಇಷ್ಟುಕಾಲ ಪ್ರೀತಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವಿವಿಕ್ರವಾಗಿದ್ದ ಇದರ ನೀರನ್ನು ಇನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಬೇಕಾದುದವ್ಯೇ ಬಿಡದಿದೆ. ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದೊಳಗೆ ನಾನು ಈ ನೀರನ್ನು ಆಮೃತವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಆಮೇಲೆ ಶಿವನ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ನೀರನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು ಇಗೋ ನೋಡಿರಿ." ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ತಾರಾನಾಥನು ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ. ಒಂದು ಗಿರಟೆಯ ಸೌಟನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ತೆಂಗಿನ ಕರಟದ ಆ ಸೌಟಿಗೆ ಲೋಹದ ಹಿಡಿಕೆಯನ್ನು ತೂರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಕೆಲಮಂದಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು, ನೀರಿನ ಬಳಿಗೆ ಇಳಿದು, ಆ ಸೌಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತೆಗೆದು, ಎಲ್ಲರ ಕೈಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಕಿ, "ಹೇಗಿದೆ, ವಾಸನೆ ನೋಡಿ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದನು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೈಯ ನೀರನ್ನು ಮುಸು ನೋಡಿ 'ಯಾವ ವಾಸನೆಯೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದರು.

ಕೂಡಲೇ ತಾರಾನಾಥನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶಿವ ಸ್ತೋತ್ರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಪಠಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಸೌಟಿನಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯ ನೀರು ತೆಗೆದು "ಶಿವಶಿವ" ಎಂದು ಹತ್ತುಸಾರಿ ಗುಣುಗುಣಿಸಿ, ಎಲ್ಲರ ಕೈಗೂ ಆ ನೀರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಕಿ, "ಈಸಾರಿ ವಾಸನೆ ನೋಡಿ. ಆಮೇಲೆ ಶೀರ್ಘದಂತೆ ಕುಡಿದು ರುಚಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದನು.

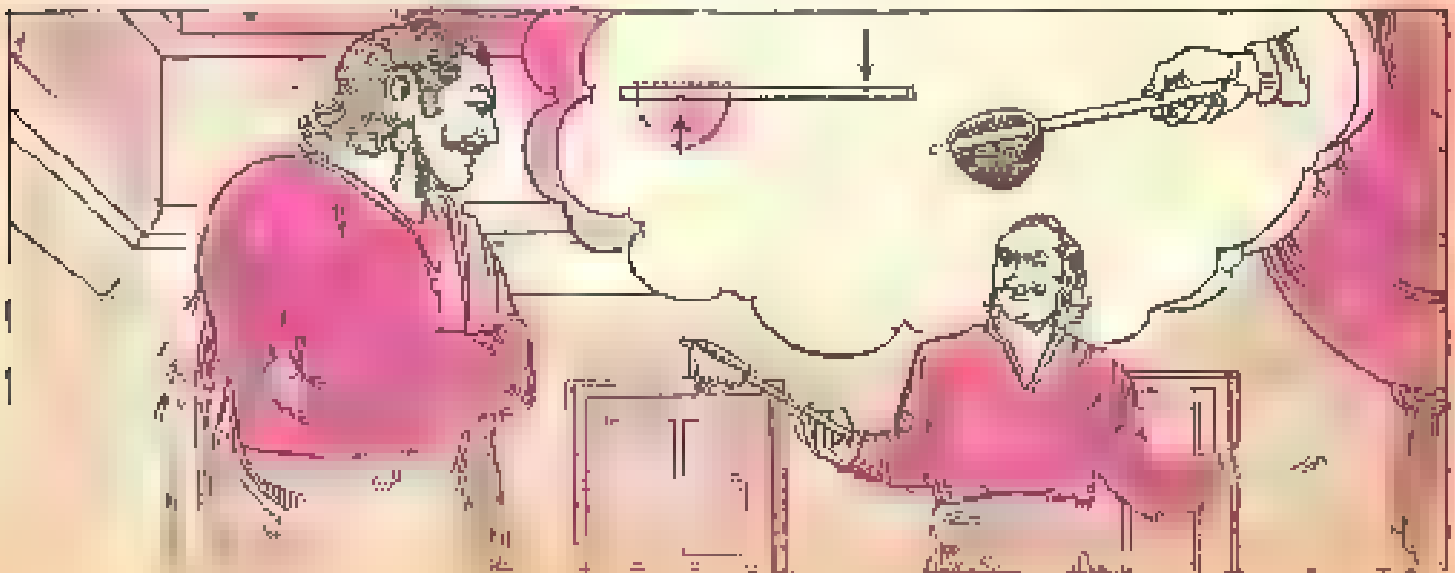
ಜನರು ವಾಸನೆ ನೋಡಿ, ಕೂಡಲೇ ಕುಡಿದು ಹುಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು, ಭಕ್ತಿಪರವಶರಾಗಿ "ಶಿವಶಿವ! ದಿವ್ಯವಾಗಿದೆ! ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಮೃತವೇ!" ಎಂದರು.

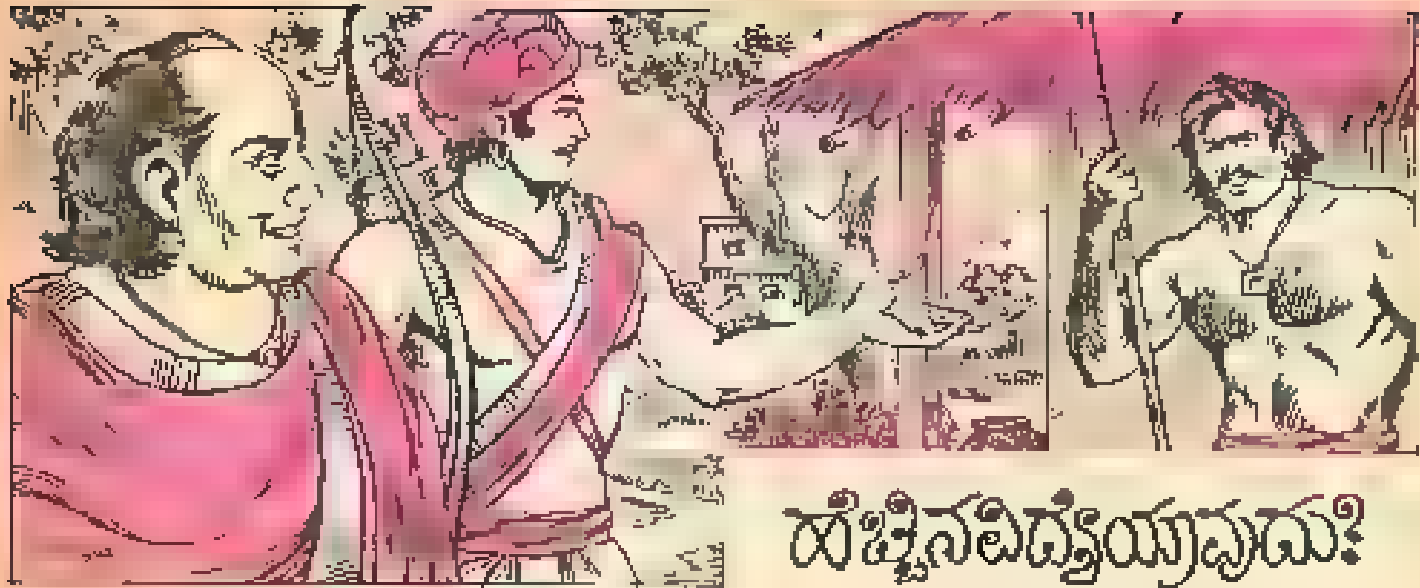
“ಇನ್ನೇನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಒಶಾಚಿಗಳ ಕಾಟವೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ತಾರಾ ನಾಥ. ಜನರು ಭಯವಿಲ್ಲದೆ ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ ಈಜಾಡಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರು. ರಾಮಸಾಗರವು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಪರಮಪವಿತ್ರವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಗ್ರಾಮಕ್ಕಿದ್ದ ನೀರಿನ ಕಷ್ಟವೂ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು.

ತರುವಾಯ ಹರಿಶಂಕರ ಜಮೀನ್ದಾರನು ತಾರಾ ನಾಥನನ್ನು ಕುರಿತು. “ಮಿತ್ರಾ, ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಅದ್ಭುತವನ್ನೇ ಮಾಡಿದೆ! ಅದು ಹೇಗಾಯಿತು? ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ತಾರಾನಾಥನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಗೆರಟೆ ಸೌಟನ್ನು ತೆಗೆದು “ಇದರ ಹಿಡಿಕೆ ನೋಡಿ ದೆಯಾ? ಇದು ಒಳಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಚೂಳಾಗಿದೆ. ಚಿಟ್ಟೆ ನೊಳಗೆ ತೂರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ಕೊನೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದೆ. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಇದರ ಏರಡನೇ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರಬ್ಬರಿಸ ಬಿರಡೆ ಹಾಕಿ ಗಾಳಿ ಹೋಗದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿ ಲೋಹದ ಹಾಗೇ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಗೆರಟೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಲಿರುವ ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೂತಿದೆ. ಅದು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೈಹಿಡಿದ ಸ್ಥಳ ದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ರಂಧ್ರವಿದೆ. ಅದು ಕೂಡಾ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಕಾಣದು ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಹೆಬ್ಬರಳಿ

ನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಇಂಥ ಜಾಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈ ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿರಡೆ ಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ರಂಧ್ರ ಗಳನ್ನು ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಹಿಡಿಕೆ ಕೊಳವೆಯೊಳಗೆ ಗಂಧ ಕಸೂರಿ, ಜೇನು ಬೆರೆಸಿದ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದ್ದೇನೆ. ತರುವಾಯ ರಬ್ಬರು ಬಿರಡೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ಅಮೇಲೆ ಮೇಲ್ಗಡೆಯ ರಂಧ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ ಎಡ್ಡೆಗೆ ಬೆರಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಿಡಿಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿರುವ ರಂಧ್ರವನ್ನು ಬಲಗೈ ಹೆಬ್ಬರಳಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿದೆನು. ಹಾಗೆ ಸೌಟನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲಯದೊಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಮೊದಲನೇಸಾರಿ ಸೌಟನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದಾಗ ನನ್ನ ಬಲಗೈಯ ಹೆಬ್ಬರಳು ರಂಧ್ರದ ಮೇಲೆಯೇ ಇತ್ತು. ಅದು ದರಿಂದ ಆ ನೀರು ಸಾಧಾರಣ ನೀರಿನಂತೆ ಯಾವ ವಾಸನೆಯೂ ಇಲ್ಲದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎರಡನೇಸಾರಿ ಸೌಟನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದಾಗ ರಂಧ್ರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಬಲಗೈ ಹೆಬ್ಬರಳನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟೆ. ಅದು ದರಿಂದ ಗೆರಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಕೆಯ ಕೊಳವೆಯ ಸುವಾಸನೆಯು ನೀರು ಪ್ರವಹಿಸಿತು ಅದರಲ್ಲಿಯ ಜೇನಿನಿಂದ ರುಚಿಯೂ ಪರಿಮಳವೂ ಬಂದಿತು” ಎಂದನು.

ಹೆಚ್ಚಿನವಿದ್ಯೆಯವುದು?

ಒಬ್ಬ ರಾಜನು, ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಪ್ರದರ್ಶನಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲದರೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿತ ಪಡೆದವರಿಗೆ ಮಹಾರಾಜನು ತಕ್ಕ ಬಹುಮಾನ ವನ್ನೂ, ವಾರ್ಷಿಕಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಡೈಗುರದ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಹರಿಕಥೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿಗ. ಅದರ ಜತೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಂಡಿತನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬಿಲ್ಲು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನಾದ ಸುಧನ್ವನೆಂಬವನೂ ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಹೊರಟನು.

ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಡುವಾಗ ದೊಣ್ಣೆ ತಿರುಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಜಾಣನಾಗಿದ್ದ ತಾಲೀಮು ವೀರಯ್ಯನ ನೆನಪು ಬಂದು, ಅವನನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಕರೆದರು. “ವೀರಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಕರಾಮತಿಯನ್ನು

ನೋಡಿ ಮಹಾರಾಜರು ಒಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊಟ್ಟಾರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಎಷ್ಟೋ ಬಗೆಯ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸ ಬಹುದಷ್ಟೆ? ಪ್ರಯಾಣವು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸಾಗಲು ಇಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಮೂವರಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೊರಡು” ಎಂದರು. ಸರಿ ಎಂದು ವೀರಯ್ಯನೂ ತನ್ನ ದೊಣ್ಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತಿಗೊಟ್ಟುರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಹಾಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ, ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ಕಾಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಮೂತಿಗೆ ಮಾತಾಗಿ ಯಾವುದು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಹೊರಟಿತು.

“ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲು ವಿದ್ಯೆಯೇ ನಿಷ್ಪಂದೇಹ ವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು ರಾಮಬಾಣಾಸ್ಥಿತ ಮಿಗಿಲಾದುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನೂರು ಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಶತ್ರು ಮನ್ನಾಗಲೀ, ಹಾದುವ ಶಕ್ಷಿಯನ್ನಾಗಲೀ, ಗುರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊಡೆಯಲು ನನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿವೆ ನನ್ನನ್ನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರೂ ಬೇಟೆ

ಯಾಡಿಯೇ ಬೇವನ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆ. ಅದುದರಿಂದ
ಬಿಟ್ಟು ವಿದ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಿದು" ಎಂದನು ಸುಧಾ.

ಅದರ ರಾಮಹಾಸ್ಯ ಅದನ್ನೊಪ್ಪದೆ, "ಎಷ್ಟಾ
ದರೂ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಕೂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ
ದಿಲ್ಲವು ಒಂದು ರೂ ದುರುಪಯೋಗವಾಗಿದ್ದ
ಅದೊಂದು ನೋಡು ಬೇರೊಂದು ಮೂಲಕ
ಬೇವನಕ್ಕೆ ಪುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದು ಉಲ್ಲಾಸ,
ಉತ್ಸಾಹ ಅದರಿಗೆ ಉಲ್ಲಾಸವನ್ನೂ ಉತ್ಸಾಹ
ವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸಿ. ದಿವದಿವದ ಕಷ್ಟಗಳು ಮರೆತು
ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಇಹವು, ಪರವು ವ್ಯತ್ಯಾಸ
ಮಾಡುವ ಕಾರಣವನ್ನೂ ವಿದ್ಯೆಯೇ ನನಗೆ ಹೊರತೆ
ಗಳನ್ನ ಕೇಳಿ ಬಿಡದಿರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ನಾನು
ಈವರೆಗೂ ನೋಡಿದ್ದೆ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅದುವ
ಬಿಡುವ ಕಾರಣವೇ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ಯೆಯಾದೆ. ಇನ್ನ ಬಿಟ್ಟು
ವಿದ್ಯೆ ದೊಡ್ಡದಂದರೆ ಒಪ್ಪಲಾರೆ" ಎಂದನು.

ಈ ವೀರಯ್ಯ ಅವರ ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ,
"ನೀ ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾರಪಿವಾರ ಮಾಡೋಣ" ಎ

ಂದಿ! ನಿಜ ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳೂ
ದೊಡ್ಡವೇ. ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯಾದರೂ ಸಮಯ
ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಹಕ್ಕ ಹಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು
ವಿಧ ಹಕ್ಕು ಮುಕ್ತಿಯಾದ ಕಡೆಗೆ. ಉತ್ತಮ
ಹಕ್ಕಂದೇ ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಸರಿಸಮವೆಂಬುದೇ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ
ಕವೋ? ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಹೆಚ್ಚಿನ
ದಂದು ಅಮೇಲೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅದರೆ,
ವೀರಯ್ಯ, ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ವಿದ್ಯೆ
ಗಳ ಮುಂದೆ ಕೆಳಗಿನ ಮಟ್ಟದ್ದೇ ಸರಿ!" ಎಂದು
ರಾಮಹಾಸ್ಯವೊಂದು ಸುಧಾಳನ್ನು ಒಂದೇ ಒಗೆಯಾಗಿ
ಹೇಳಿದರು.

"ಅಯ್ಯಾ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾದಮಾಡಲು ನನ
ಗೇನೂ ಇದ್ದುದಿಲ್ಲ. ಮದವೇ ಬೇಡ ಅದೆ ಅಷ್ಟೆ.
ಈಗ ಅದಿಗಾಗಿ ವೇಳೆಯಾಯಿತು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ
ಯಾವದೋಕೆರೆಯೂ ಇದೆ" ಎಂದ ವೀರಯ್ಯ.

ಆ ಹೊತ್ತಿನ ಅಡಿಗೆಯ ಬಾಧ್ಯತೆ ವೀರಯ್ಯನ ದಾಗಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ತಕ್ಕ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಗೆ ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಉಳಿದವರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಾಡಿನೊಳಗಿನ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟರು. ರವರು ಅಡವಿಯೊಳಗಿನ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಗಿಡ ಮರಗಳನ್ನೂ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿರಬಹುದಷ್ಟೇ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಅರ್ತನಾದವು ವೀರಯ್ಯನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ವೀರಯ್ಯ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿನೋಡಿದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ಸುಧನ್ವನೂ, ಅವರನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಕೊಂಡು ದೌಡ್ಡಾ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾಲ್ಕುಮಂದಿ ಕಳ್ಳರೊಂದಿಗೆ ಎಳೆದಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

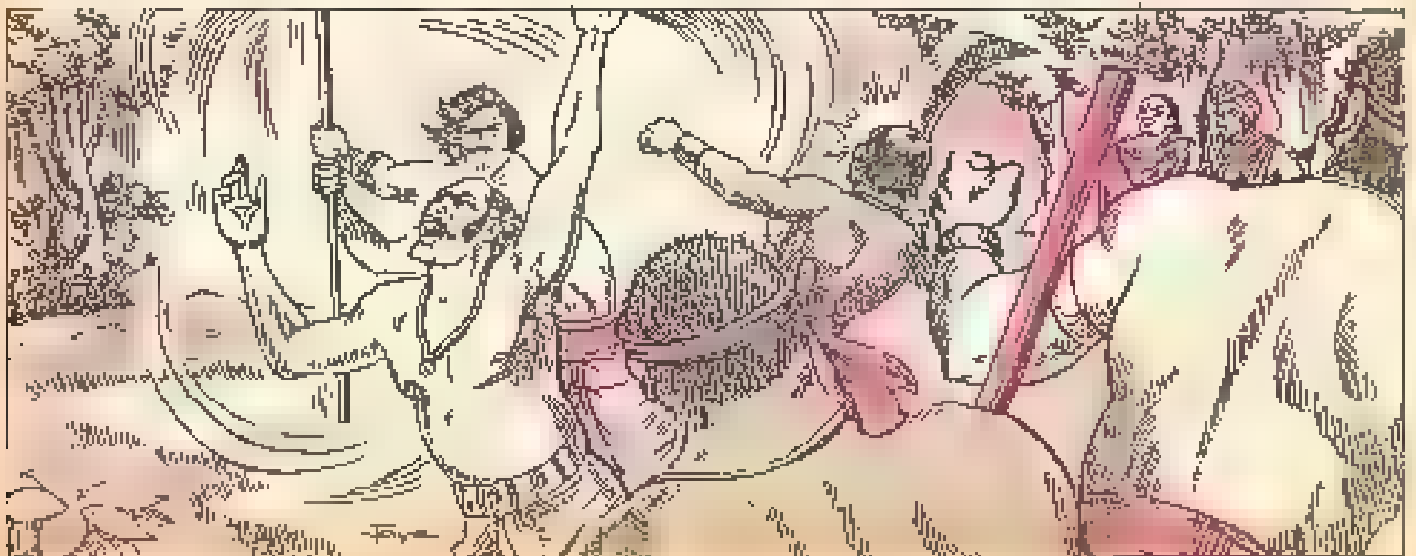
ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಮಾತಿನ ಚಮತ್ಕಾರ ಪಾಂಡಿತ್ಯಗಳೊಂದೂ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಮುಟ್ಟಾತೆಗೊಳಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳರು ತೀರಾ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಧನ್ವನ ಬಿಲ್ಲು ಕೂಡಾ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗಿತ್ತು.

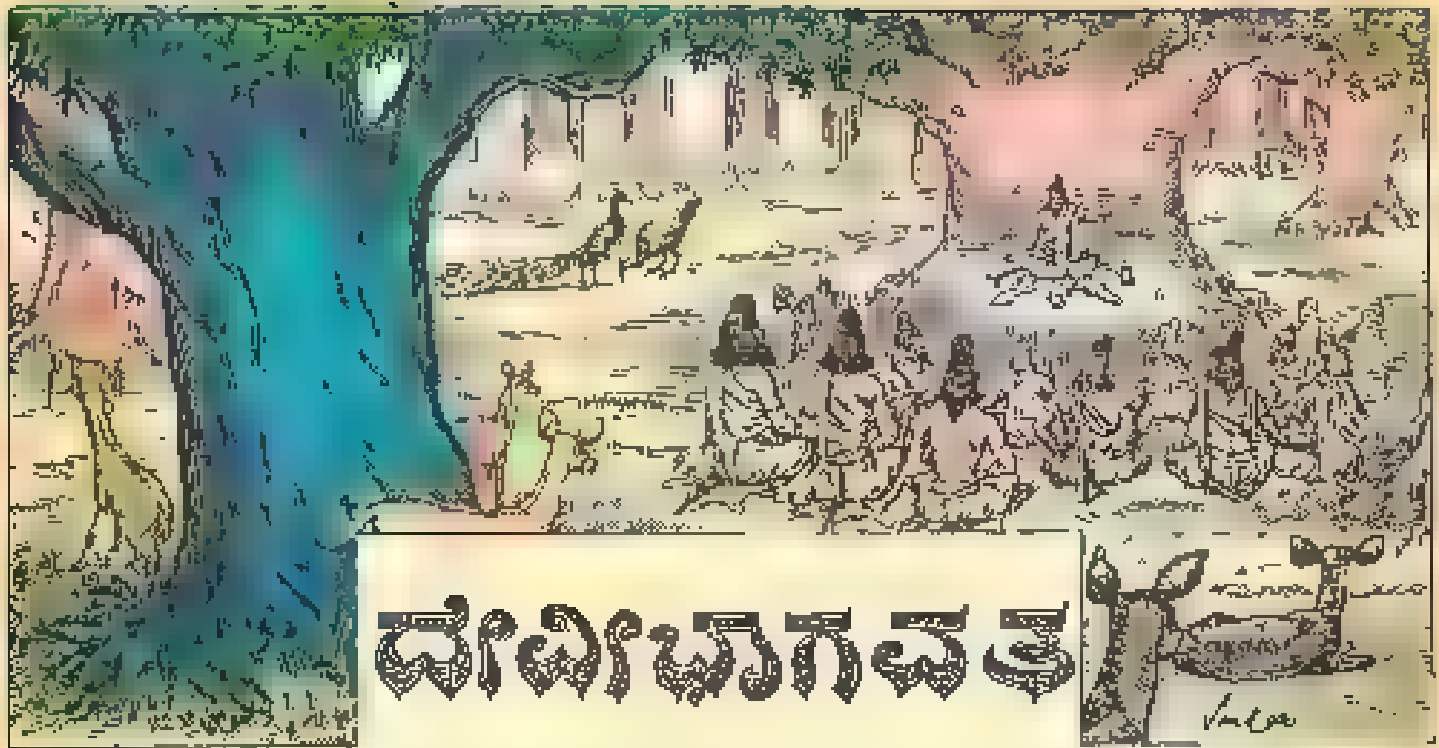
ವೀರಯ್ಯನು ತಟ್ಟನೆ ತನ ತಾಲೀಮಿನ ದೊಣ್ಣೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಕಳ್ಳರ ಮೇಲೆ ಕರೆಬಿದ್ದನು. ಕಳ್ಳರು ಉಳಿದಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವೀರಯ್ಯನ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಬಂದರು. ಆದರೆ ವೀರಯ್ಯನ ದೊಣ್ಣೆ ತಿರುಗಿಸುವ ಚಮತ್ಕಾರ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ

ಕಳ್ಳರ ತಲೆಗಳು ಒಡೆದು ಹೋದ ಭ್ರಮೆಯಾಗಿ, ಹೆದರಿ ಅವರು ಕಾಲಿನ ಬಲಕ್ಕೆ ತರಣಾಗಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋದರು.

ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ಸುಧನ್ವನೂ, ನಾಟಕವೆಂದ, "ಅಪ್ಪಾ, ವೀರಯ್ಯ, ಈ ದಿನ ನೀನು ಇಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ಕಳ್ಳರು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಾದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಜ್ಞಾನದಿಂದ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳೇ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ಬೀಗಿದೇವಪ್ಪಾ. ಆಹಂಕಾರದ ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬಿಡು. ನಿನ್ನಿಂದೇಕವಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯೇ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು" ಎಂದರು.

"ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯಾದರೂ ಸಮಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬೆಳಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಬೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ? ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನಾವು ಗರ್ವಪಡಬಾರದು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲೂ ಬಾರದು. ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಯೂ ದೊಡ್ಡದೇ" ಎಂದ ವೀರಯ್ಯ. ಅನಂತರ ಮೂವರೂ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ರಾಜನಿಂದ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದರು.

ದೇವೀಭಾಗವತ

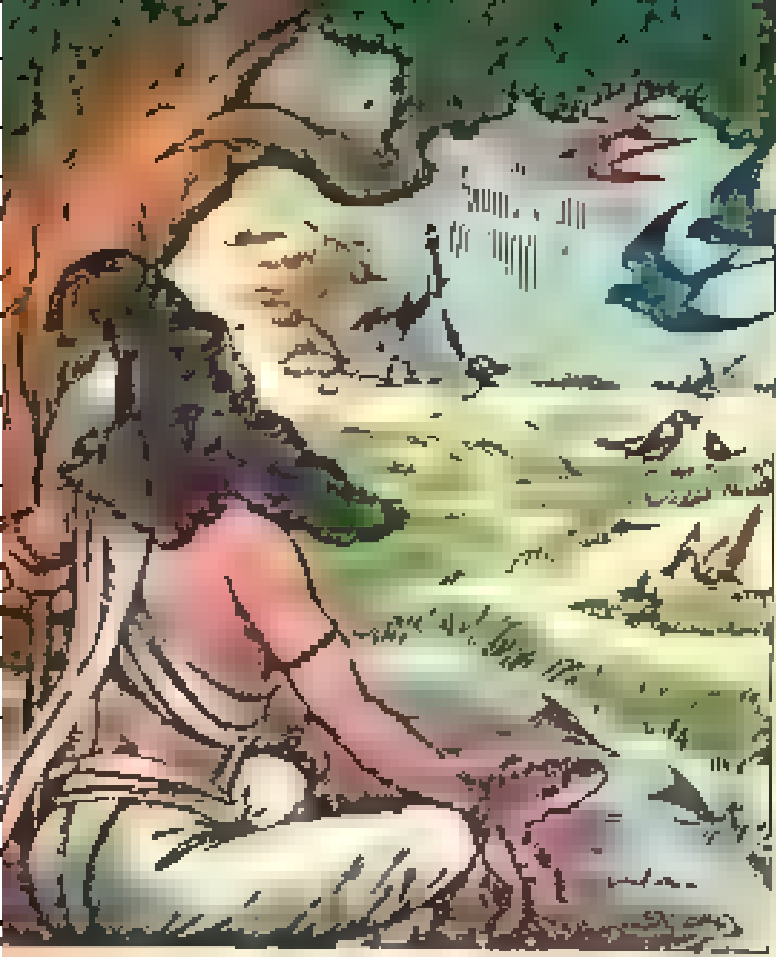
ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳ ವಾತಾವರಣವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ನೈಋತ್ಯಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೂತನೆಂಬ ಮಹಾಪುರಾಣಿಕನು, ತಾನು ವ್ಯಾಸಮುನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಅನೇಕ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಮುನಿಗಳ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದನು.

ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಯಾವುದೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸೂತನು ಶೌನಕಾದಿ ಮುನಿಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇವೀ ಭಾಗವತವೆಂಬ ದಿವ್ಯ ಪುರಾಣವೊಂದಿರುವುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದು ದಿನ ಶೌನಕಮುನಿ ಸೂತಪುರಾಣಿಕನಿಗೆ ಆ ವಿಷಯ ವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕ ವದಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಸೂತನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಶೌನಕಾದಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ದೇವೀ ಭಾಗವತವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು. ಮೊದಲುಸೂತನು ಆದಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು: "ಆದಿ ಶಕ್ತಿಯೇ ಮಹಾಶಕ್ತಿ. ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳೂ ಅವಳೇ

ಎಲ್ಲಾ ಲೋಕಗಳೂ ಅವಳನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಕೊಂಡಿವೆ. ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಲಯಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವವಳೂ ಅವಳೇ. ಅವಳಲ್ಲಿ ಅವಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಲೇ ಶ್ರಮೂತಿಗಳು ಆ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸಾಥಿಕಮಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿರುವವನು ಆದಿಶೇಷ. ಜಲದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಆದಿಶೇಷುಧಾನಿ. ಆ ಜಲ ಕೈಲಾ ಆಧಾರವಾದವಳು ಮಹಾಶಕ್ತಿ. ಅವಳೇ ಆದಿಶಕ್ತಿ, ಲೋಕಮಾತೆ. ಅಂತಹ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೇ ದೇವೀಭಾಗವತ.

ಸೂತಪುರಾಣಿಕನಿಂದ ದೇವೀಭಾಗವತವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿರುವ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಆದಿ ಶಕ್ತಿಯ ಮಹತ್ವ ತಿಳಿದಾಗ, ಒಂದು ಹಳೆಯ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಆಗ ಮುನಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಶೌನಕನು ಸೂತನೊಂದಿಗೆ "ಅಯ್ಯಾ, ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ನಮಗೊಂದು ಚಕ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ

ನೀವು ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಡೆದುರುವುದೋ ಆ ಪ್ರದೇಶವು ಪವಿತ್ರವಾಗುವುದರಿಂದ, ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಕರಿಯ ಪ್ರವೇಶವಾಗದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಚಕ್ರವು ಈ ಅರಣ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಡೆದುಹೋಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನೈಋತ್ಯಾಂಶವೆಂಬ ಹೆಸರೂ ಬಂತು. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟೆವು. ಕೃತ ಯುಗವು ಬರುವವರೆಗೂ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಕರಿಯ ಭಯವೇ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ವ್ಯಾಕಥಾಕಾಲ ಕ್ಷೇಪದ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಡೆಯೇ ಈಗ ನೀವು ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ದೇವಿಭಾಗವತವೆಂಬ ಹೊಸ ಪುರಾಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೀರಿ ಮುಂದೆ ಎರಿ ಸಿರಿ" ಎಂದನು.

ಸೂತನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು: "ವ್ಯಾಸಮಹಾ ಮುನಿ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದನೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮಗೆ ದೇವಿಭಾಗವತ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಇವುಕ್ತೇಶ ದ್ವಾಪರಗಳು ಕಳೆದು ಇವುಕ್ತೆಂಟನೆಯ ದ್ವಾಪರವು

ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸ್ವತಿ ದ್ವಾಪರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಸನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ವೇದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಿ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವನು ಸುತವತೀಯನೆಂಬ ವ್ಯಾಸನೇ (ಸುತ ವತಿಯ ಮಗ) ನಮಗೆ ಗುರು. ಆತನು ತನ್ನ ಮಗ ನಂದ ಶುಕನಿಗೆ ಈ ದೇವಿಭಾಗವತವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡೆನು. ಅಳಿಯನ ಜತೆ ತಿನ್ನಬೇಕು, ಕಿವಿಗಳ ಜತೆ ಕೇಳಬೇಕು ಎನ್ನುವರಷ್ಟೆ? ಈ ದೇವಿಭಾಗ ವತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶುಕನು ತಾರಕನಾದನು, ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಪುರಾಣ ಕೇಳಿದವರು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ದಾಟುವರು"

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುನಿಗಳು ಸೂತನನ್ನು ಕುರಿತು. "ಶುಕನು ವ್ಯಾಸ ಮಗನು ಹೇಗಾದನು? ಅವನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವಲ್ಲಾ?" ಎಂದೆ ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಸೂತನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಶುಕನ ಐಶ್ವರ್ಯಾಂತವನ್ನು ವಿಸ್ತಾರ ವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು:

ಒಂದುಸಾರಿ ವ್ಯಾಸನು ಸರಸ್ವತೀನದಿಯ ತೀರ ದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಜೋಡಿ ಜೋಡಿಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತ ಮರಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಅವುಗಳ ಬಾಯಿಗೆ ಆಹಾರ ಉಡ್ಡವು ದನ್ನೂ ಅವು ನುಂಗುವ ಚಂದ ನೋಡಿ, ಅನಂದಿ ಸುವುದನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ತನಗೂ ಸಂತಾನ ಭಾಗ್ಯವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಸುತೋಪಪಡೆತು ದಿತ್ತಲ್ಲಾ ಎಂದು ತೋರಿತು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಯಾಗಿರುವುದೂ ಅನಂದ ದಾಯಕವೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆಯ ಬಹುದು. ಆವನು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾಗಲು, ಅವ ನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಮಂಥಾರ ಸೊಸೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅನಂದಿಸುತ್ತಿರು ವುತ್ರರಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಲಾಭಗಳು? ಮುದುಕತನದಲ್ಲಿ ಕ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಧನವನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ತರುತ್ತಾರೆ

ಸತ್ತರೆ ಬಾಯಿಗೆ ನೀರು ಸುರಿದು ಅಗ್ನಿಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈತ್ಯಮಂ ಬೋಧಕಗಳು ಸಿಗಬೇಕಾದರೆ ಪುತ್ರರು ಮಾಡುವ ಪಿಂಡಪ್ರದಾನಗಳು ಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಖ ಬೇಕೊಂದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಹೇಗಾದರೂ ಪುತ್ರಭಾಗ್ಯ ಪಡೆಯಲೇಬೇಕು

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಸನು ಪುತ್ರರನ್ನು ಪಡೆಯುವ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಕಾಂಚನಾದ್ರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಯಾವ ದೇವನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಬೇಗನೆ ನೆರವೇರುವುದೋ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ತ್ರಿಲೋಕಸಂಚಾರಿಯಾದ ನಾರದನು ಆತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವ್ಯಾಸನು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ "ಸ್ವಾಮಿ! ಸಮಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಯಾಗಿ ಬಂದಿರಿ. ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ನೀವು ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆತೀರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ನೀವು ಸರ್ವಜ್ಞರು. ನಿಮಗೆ ಒಬ್ಬರ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗುವುದುಂಟೆ? ಅದರೂ ನಿಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವೇ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದನು ನಾರದ.

"ಪುತ್ರಸಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಪರಲೋಕವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅದೇ ನನಗೆ ಬೇಕು. ಯಾವ ದೇವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರೆ ನನಗೆ ಪುತ್ರ ಭಾಗ್ಯ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೆಂದೂ ನೀವೇ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು ವ್ಯಾಸ.

ಅದಕ್ಕೆ ನಾರದನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: "ಹಿಂದೆ ಒಂದುಸಾರಿ ನನ ತಂದೆಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಇದೇ ಸಂದೇಹ ಬಂದಿತು. ಅವನು ವಿಷ್ಣುಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾವಿಷ್ಣುವೇ! ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೇಲಾಗಿ ನೀನೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾಗಿರುವವನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದು

ಸರಿಯೋ ತಪ್ಪೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀನೇ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣು, "ಬ್ರಹ್ಮಾ, ನೀನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವವನೆಂದೂ, ನಾನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವವನೆಂದೂ. ಶಿವನು ಸಂಹರಿಸಿ ಲಯಮಾಡುವವನೆಂದೂ ಸರ್ವ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ತೇಜಸ್ವಿನೋದಿಗೆ ಕೂಡಿದ ಆದಿ ಶಕ್ತಿ ಮಾತ್ರವೇ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವಳೆಂದು ಬುದ್ಧಿ ವಂತರಾದವರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಮೂವರೂ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಲಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇ ವೆಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ರಜಸ್ವೂ, ನನ್ನ ಸತ್ತ್ವಜ್ಞ, ಶಿವನ ತಮಸ್ವೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಕವಡೆಯ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಈ ಶೇಷತಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಆರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಗರ್ವಿಷ್ವರಾದ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಕೊಂದರೂ

ಆದಿಶಕ್ತಿಯ ದಯದಿಂದಲೇ ಎಂದು ತಿಳಿ ನಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನೇನು ಎಂದಿಗೂ ಭಾವಿಸಬೇಡ. ಹಿಂದೆ ನಾನು ಮಧುಕೈಟಭರಂಜ ದಾನವರೊಂದಿಗೆ ಐದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಹೋರಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಜಯ ಪಡೆದುದು ಆದಿಶಕ್ತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದತಾನೇ ? ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಬಿಲ್ಲು ಹಗ್ಗ ಕಡಿದು ನನ್ನ ತಲೆ ಹಾರಿ ಹೋದಾಗ ನೀನು ದೇವಶಿಲ್ಪಿಯಿಂದ ಕುದುರೆಯ ತರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕೊಟ್ಟೆಯಷ್ಟೆ ? ಆ ವಿಧವಾಗಿ ನಾನು ಹಯಗ್ರೀವನಾದುದು ನೆನಪಿರೆಯಷ್ಟೆ ? ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಕೂಡಾ ಆದಿಶಕ್ತಿಗೆ ಅಧೀನನಾದವನೇ ಆ ಶಕ್ತಿಗೆ ಎದುರಿದುದು ರೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹೀಗಿಂದು ನಾರದನು ವ್ಯಾಸನೊಂದಿಗೆ "ನೀವು ಆದಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರೆ ನಿಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ಅದರಂತೆ ವ್ಯಾಸನು ರೋಗಮಾತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು" ಎಂದು ಕೂತ ಪುರಾಣಿಕನು ಶೌನಕಾದಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಮಂಸಗಳು "ವಿಷ್ಣುವಿನ ತಲೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತೆಂದಿರಲ್ಲಾ ! ಇದು ಒಪ್ಪಳ ಆದ್ಭುತವೆಂದ ಸಂಗತಿ. ಅದು ಹೇಗಾಯಿತು ? ಅತನಿಗೆ ಕುದುರೆಯ ತಲೆ ಹೇಗೆ ಅಂಟಿಸಿದರು ? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ - ಎವರೂ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದರು.

ಹಯಗ್ರೀವಾವತಾರ

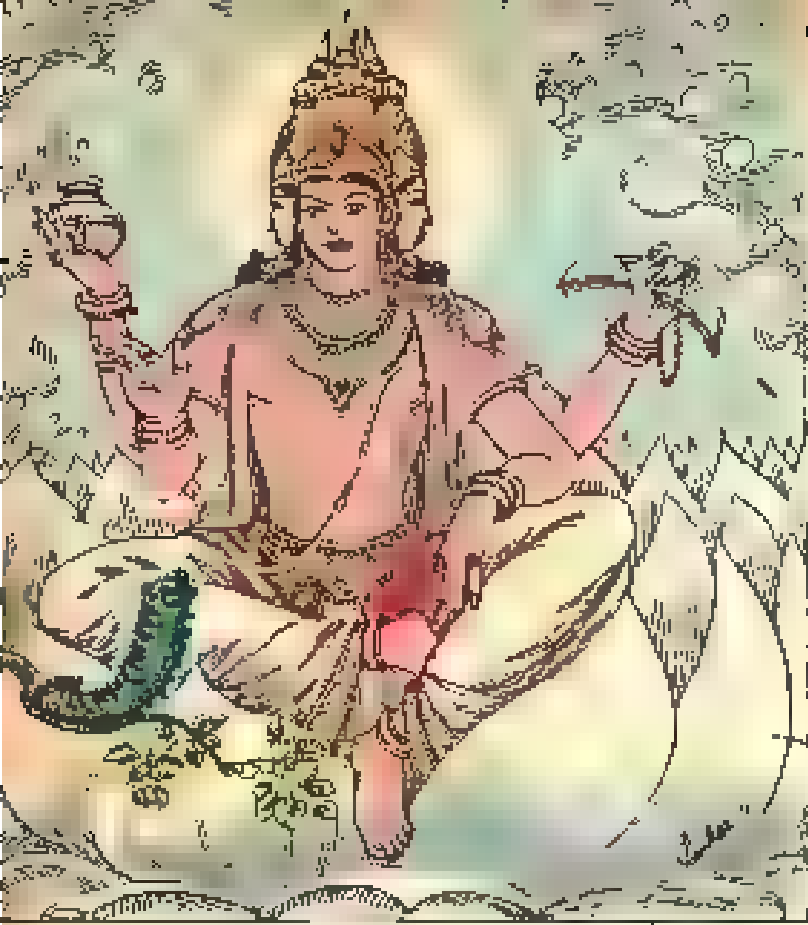
ಭೂಮಿಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ರಾಕ್ಷಸರೊಂದಿಗೆ ಎಡ ತರವಿಲ್ಲದೆ ಹಕ್ಕು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಪರಗೆ ಯುಷ್ಣವನಾಡಿ ಜಯಿಸುತ್ತ ಕುಂಬಾ ಆಯಾಸಗೊಂಡನು. ಕಾಣಳಿದು ಐಗಿಯಲ್ಲುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಗಡ್ಡದ ಕೆಳಗೆ ಅನಿವೇಶಿಸಿದಂ ಕುಳಿತು ದಣೆವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿರ್ದ್ರಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಒಂದು ಯಜ್ಞವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಬಂದು. ಅವನು : ದ್ವೇಷ-ದ್ವಿರುಷ್ಣವನ್ನು ನೋಡಿ, ಎನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರದೆ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತರು.

ಆಗ ಶಿವನು ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡು, ನೀನು ಒಂದು ಹುಳವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ಬೆದ್ದಿನ ನಾರನ್ನು ಕಡಿಸಬಿಡು. ನಾರು ಕಡಿದು ಕೂಡಲೇ ಬಿಲ್ಲಿನ ಮೊಲಕ್ಕೆಳುತ್ತದೆ ಕೂಡಲೇ ವಿಷ್ಣು ನಿದ್ರೆಯಿಂದೇಳುತ್ತಾನೆ. ಯಜ್ಞ ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೂಡಲೇ ಹುಳವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಬೆದ್ದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ನಾರು ದಾಡವನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಹೇಳಿದನು ಅದಕ್ಕೆ ಹುಳು ಹೆದರಿ, "ವ.ಹಾತ್ಮಾ, ಇಥಾ ಕೇಸ ನಾನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಲಿ ? ಮಹಾವಾಚವ್ಯವೇ ? ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು, ಗಂಡ ಹೆಂಡಿ

ರನ್ನು ಅಗಲಿಸುವುದು, ನಿರ್ದಯನ್ನು ಭ್ರಾತೃವನ್ನು
ವುದು ಇವೆಲ್ಲಾ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯದಂತಹ ಮಹಾವಾಪ
ಗಳಲ್ಲವೇ? ಇಂಥಾ ಕೆಲಸ ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೇಳು
ವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

“ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಯಶಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಗಿ
ಆಹುತಿ ಮಾಡುವಾಗ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು
ಹೆಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ಪುಣ್ಯ ಕೆಲಸ ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
ನಿನಗೇನೂ ಪಾಪವಾರದು” ಎಂದನು ಬ್ರಹ್ಮ.

ಹುಳವು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬಿಲ್ಲಿನ ನಾರು ಬಾರ
ವನ್ನು ಕಡಿದು ತುಂಡರಿಸಿತು. ಆಗ ದೊಡ್ಡದೊಂದು
ಕೋರಧ್ವನಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಭೂಮಿ ಸಡುಗಿತು. ಬಿಲ್ಲಿನ
ಕೊನೆ ತಟ್ಟನೆ ಮೇಕ್ಕೆ ಹಾರುವಾಗ ವಿಷ್ಣುವಿನ
ತಲೆಯೂ ಹಾರಿಹೋಯಿತು.

ಆದನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವತೆಗಳು ಹೆದರಿ ಏನೂ
ತೋರದೆ, “ಹೇ ದೇವರ ದೇವಾ! ನೀನೇ ಸರ್ವೋತ್ತರ
ನಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಪಾಲಿಸುವವನಾಗಿರು

ವಾಗಿ. ನಿನಗೇ ಇಂಥಾ ಗತಿ ಏಕೆ ಬಂತು? ಯಾವ
ರಾಕ್ಷಸರಿಂದಲೂ ಆಗದ ಕೆಲಸ ಈಗ ಹೇಗಾಯಿತು?
ನೀನು ಮಾಯೆಗಳಿಗೂ ಅತೀತನಾದವನಲ್ಲವೇ?
ಮಾಯೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?”
ಎಂದು ವಿಲಪಿಸಿದರು.

ಆಗ ದೇವಗುರುವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವತಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ,
“ಹೀಗೆ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತರೆ ಏನೂ ಸಾಗಲಾರದು.
ನಡೆದುಹೋದುದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು
ಈಗ ಯೋಚಿಸಬೇಕು” ಎಂದನು.

“ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿರಿದಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ
ತಲೆ ಹಾರಿಹೋಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ
ಏನಿದೆ? ವಿಶೇಷ ದೈವಬಲದಿಂದಲೇ ಏನಾದರೂ
ನಡೆಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದನು ಇಂದ್ರ.

ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನು, “ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದರೂ ಜಗ
ದೀಶ್ವರಿಯ ಅನುಗ್ರಹವು ಬೇಕು. ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ
ಲಯಕಾರಕಳಾದವಳು ಅವಳೇ ಆದುದರಿಂದ ನೀವೆ
ಲ್ಲರೂ ಆದಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿರಿ” ಎಂದು
ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಒಂದಾಗಿ ಆದಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅಪರ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತಾಳಿ
ಮಹಾದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾದಳು.

“ಮಹಾತಾಯಾಯೇ! ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಈ ಗತಿ ಏಕೆ
ಬಂದಿತು? ಆತನ ತಲೆ ಏನಾಯಿತು? ನಾವು
ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು?” ಎಂದು ದೇವತೆ
ಗಳು ದೇವಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ದೇವಿ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಶ್ನುತ್ವರ ಕೊಟ್ಟಳು: “ವಿಷ್ಣು
ವಿಗೆ ಈ ಗತಿ ಏಕೆ ಬಂದಿತೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲಾ ಕೇಳು
ವಿರಿ. ಒಂದು ದಿನ ವಿಷ್ಣು ಶಯ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿವೆ
ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನೆಗಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು
ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ
ಮುಖ ನೋಡಿ ನಗಲು ಕಾರಣವೇನರಬೇಕು? ತನ್ನ

ಮುಖವು ಅನಾಕಾರಿಯಾಗಿದೆಯೋ? ತನಗಿಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ ಮೂರನ್ನರರೂ ನೋಡಿ ಮೋಹಿಸಿದನೇನು? ಹೀಗಿಂದುಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸವಿತೆಯ ಕಾಟಕ್ಕಿಂತ ಗಂಭೀರ ಸಾವೇ ಮೇಲೆ ಎಂದಕೊಂಡು ತನ್ನ ಗುಡಿನ ತಲೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬೀಳಲೆಂದು ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟಳು. ಆ ಶಾಪ ಹಾಗಿ ಎಷ್ಟುವಿಗೆ ಈಗತಿ ಬಂದಿದೆ ಇದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹಯಗ್ರೀವನೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು ನನ್ನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಕಾವಿದ ವರ್ಷಗಳ ಪರಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ನಾನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ವರ ಕೇಳಲೋ ಲಂದನು. ಅವನು ತನಗೆ ದೂರಂದಲೂ ಸಾವು ಬರಬಾರದೆಂದು ವರ ಕೇಳಿದನು ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನಿಗೆ ಸಾವು ತಪ್ಪದೆ ಎಂದಿರ.ವಿವರವರ ಬೇರೇನಾದರೂ ವರ ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದಕ್ಕೆ ಅವನು ತಾನು ಹಯಗ್ರೀವ ನಾದುದರಿಂದ ಹಯಗ್ರೀವನಿಂದಲೇ ತನಗೆ ಮರಣ ಬರುವಂತೆ ವರ ಕೇಳಿದನು. ನಾನೂ ಹಾಗೆಯೇ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆ. ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ತುಂಬಾ ಕೊದ್ದು ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷೋಭಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೆಯೂ ಅವನು ಜಯಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಹೀಗು ಕೇಳು ರೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ತಂದು ಎಷ್ಟು ವಿನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ತಗಲಿಸಿ ಹಯಗ್ರೀವನನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ದರೆ ಈ ಎಷ್ಟು ಹಯಗ್ರೀವ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕೊಂದು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಲೋಕದ ಕುಟಕವು ಪರಿಹಾರವಾಗು ತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ.”

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆದಿಶಕ್ತಿ ಅಂಶಹೀತಿಯಾದ ಕೊಡಲೇ, ದೇವತೆಗಳು ದೇವಶಿರ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕುಡುರೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ತಂದು ಎಷ್ಟು ವಿನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಸಲು ಹೇಳಿದರು.

ಆದರಂತೆ ದೇವಶಿರ್ಮಿ ಸುಂದರವಾದ ಕುಡುರೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ತಂದು ಎಷ್ಟು ಶರೀರಕ್ಕೆ ತೊಂದ

ಸಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹಯಗ್ರೀವ ಅವತಾರವನ್ನೆತ್ತಿ, ವಿಜೃಂಭಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಹಯಗ್ರೀವ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕೊನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕೊಂದು ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು. ದೇವತೆಗಳ ಯಜ್ಞವೂ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು.

ಮಧುಕೈಟಭರು

ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಶೇನಕಾದಿ ಮುನಿಗಳು ಸೂತ ವುರಾಣಕನನ್ನು ಕುರಿತು, ಮಧುಕೈಟಭರ ಲಭಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಸೂತನು ಅವರಿಗೆ ಆ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು:

ಹಾಲಿನ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಜೀವತಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಮಹಾವಿಷ್ಣು ನಿಶ್ಚೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಿವಿಗಳಿಂದ ಇಬ್ಬರು ರಾಕ್ಷಸರು ಹುಟ್ಟಿ ಕ್ಷೀರ ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವರು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಆದಾರವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೈಟಭನೆಂಬವನು

ಮಧುವಿನೊಂದಿಗೆ " ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಹುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಮಹಾಸಮಾಪ್ತಕ್ಕೂ ನಮಗೂ ಏನೋ ಆಧಾರವಿದ್ದೇ ಇರಬೇಕು " ಎಂದನು.

ಅವನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ನಿರಿಸಿದ್ದೇ ತಡ, ಆಕಾಶ ದಿಂದೊಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿ ಕೇಳಿತು. ಅದೊಂದು ಮಂತ್ರದಂತಿರಲು, ಮಧುಕೈಟಭರು ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಜಪಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಆಕಾಶ ದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ವಸ್ತುವೊಂದು ಕಂಡು ಬಂತು. ಮಧುಕೈಟಭರು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದು ತಾವು ಜಪಿಸುವ ಆದಿಶಕ್ತಿಯ ಮಂತ್ರದ ಕೇಶವ್ವೇ ಎಂದು ನೆಶ್ಚರಿಸಿ, ತಮಗೆ ಮೊದಲು ಕೇಳಿದ ಅದೇ ಧ್ವನಿಮಂತ್ರವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಜಪಿಸುತ್ತ ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಆದಿಶಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ ಎರ ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅವರು ತಮಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಮರಣ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ದೇವಿ ಹಾಗೆಯೇ ಎರ ಕೊಟ್ಟು ಅಂತರ್ಧಾನಳಾದಳು.

ತರುವಾಯ ಅವರು ಕ್ಷಿ-ರಸಾಗರದಲ್ಲಿಯೇ ಸುಜರಿ ಸುತ್ತ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಾರೊಂದು ಕರೆದರು.

" ಬಾ, ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡು. ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಕೈಲಾಗದೆ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪದ್ಮಾ

ಸನಹನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎತ್ತಾದರೂ ಜೊರಟುಕೊಗೊ" ಎಂದರು ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಆ ರಾಕ್ಷಸರು.

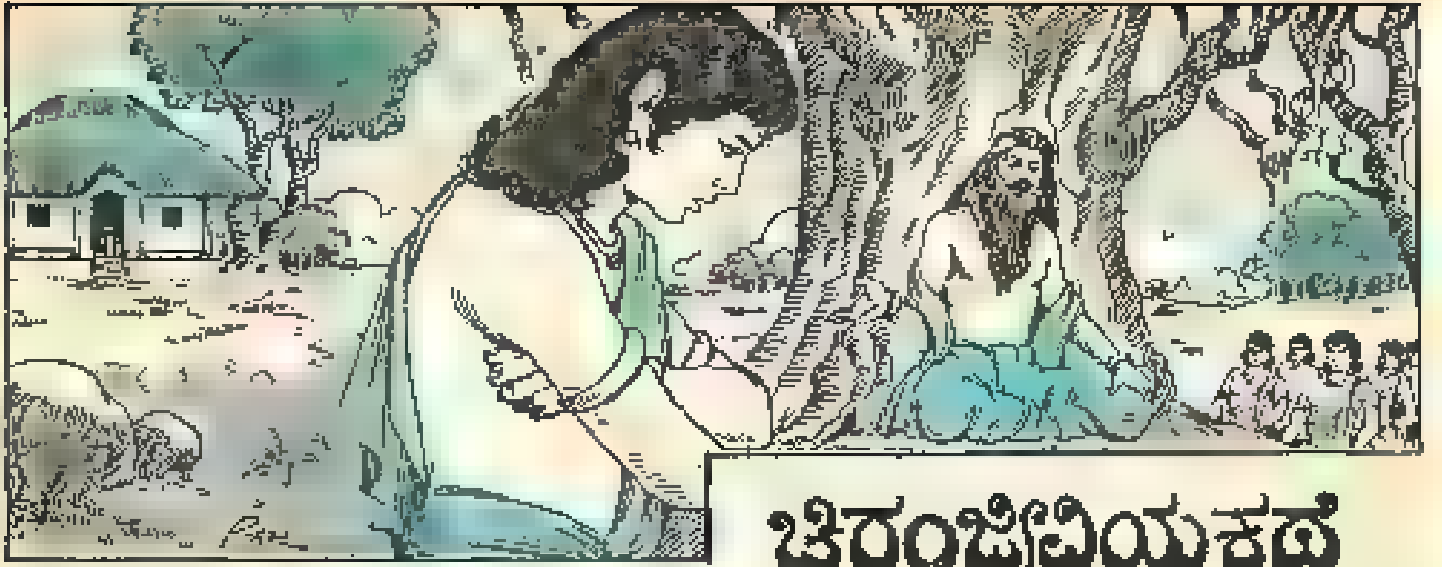
ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೆದರಿ ಯೋಗಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿವಸ್ತು ವನ್ನು ನೋಡಿ " ಅಪ್ಪಾ ! ಏಳು ಏಳು ! ಇಬ್ಬರೂ ರಾಕ್ಷಸರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು ತಂದೆಯೇ ! " ಎಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡನು.

ಬ್ರಹ್ಮನ ಕೂಗಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಯೋಗನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಆಶ್ರಮಿಸಿದುದು ಆದಿಶಕ್ತಿಯ ಯೋಗನಿದ್ರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಆದಿಶಕ್ತಿಯಾದ ಯೋಗಿನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದನು.

'ತಾಯೇ ' ಈ ರಾಕ್ಷಸರ ಕಾಟದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಮಹಾವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸು. ಅಥವಾ ನೀನಾದರೂ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು " ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮ.

ಕೂಡಲೇ ಯೋಗನಿದ್ರೆ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ತಟ್ಟನೆದ್ದು ಕುಳಿತನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ದೇವಾ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮುಂದೆ ಸಾಕ್ಷಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಚಿರಂಜೀವಿಯ ಕಥೆ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ವನಂ ವಿಧ್ಯಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶ್ರಮ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಕೊಂಡು ಗುರುಕುಲವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು ಕರಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಜಿನ್ನಾಗಿಯೇ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಬರುವವರ ಹತ್ತಿರ "ನೀನು ವಿದ್ಯೆ ಕರಿಯುವುದರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಪ್ರತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ "ಒದಗುವ ದಾರಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ" ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಮಾತು ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಿರಾಶೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದರ ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂಬೊಬ್ಬನು ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವಿನ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, "ನಾನು ಕರಿಯುವ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾನವರ ಸೇವೆಗೇ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕರಿಸದೇಕಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವಾಗ, "ನೀನು ಹೇಳಿದ

ಮಾರ್ಗವು ಸರಿಯದೆ, ನನ್ನ ಜೀವಿತವನ್ನು ಮಾನವರ ಸೇವೆಗೇ ಅಂಕಿತ ಗೊಳಿಸು." ಎಂದು ಜ್ಞಾನವಕ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಬಿಡುವುದನ್ನು ಬಿಡುವುದನ್ನು ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನಿವಾಸವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಗ್ರಾಮದ ಜನರಿಗೆ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ನೀತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಜನರು ತಲೆ ದೂಗುತ್ತ ಅವನನ್ನೇ ತುಂಬಾ ಆದರಭಾವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವನು ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಎಂಟು ಹತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದರೋಡೆಕೋರರ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತಿಂಗಳಿಗೊಂದುಸಾರಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ದರೋಡೆಗಾರರು ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದವರನ್ನು ಹೊಡೆದು, ಮನೆಗಳನ್ನು ನುಗ್ಗಿ, ಸಿಕ್ಕಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚಿರಂಜೀವಿ ಈ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮದ ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನೂ ಒಂದು ಗೂಡು, "ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೇಡಿತನಕ್ಕಿಂತ ಕೆಟ್ಟ ಶಾಪವೂ ಅವನನ್ನೂ ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಮಂದಿ ಯುವಕರು

ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದವರೂ ಕೂಡಾ ಇದ್ದು ಬಂದಿ
ಇವರು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿ ಇವರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ
ಹೊರಟು ಬಂದರು? ಅದಕ್ಕೆ, ಇವರ
ದಿಂದ ಇವರೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ರೋಷವಾಗಿ ಒತ್ತಿ
ಬಂದಿ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಕುರಿತು ಮತ್ತೊಬ್ಬರೂ ಸವಲೆ: ತನ
ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳೂ, ಅದರಂತೆ
ಕೊರಗಿದ್ದು ಇದ್ದರೂ ಮತ್ತೆ ಬಂದರು.

ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೋಷ
ನಡೆಯ ಬಂದಿ ಬಂದರು. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲೆ
ದೊಡ್ಡ ರೋಷವಾಗಿ ಇದ್ದಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ
ಈ ರೋಷ ಇದ್ದರೂ ಹೊರಟು ಬಂದರು
ಮುಂದೆ ಬಂದರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಕೂಡಾ ಈ ಕೂಡಾ ಇದ್ದ ಕೂಡಾ ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ

ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ

ಮುಂದೆ ಕೂಡಾ ಹೊರಟು ಹೊರಟು
ಹೊರಟು ಹೊರಟು ಹೊರಟು ಹೊರಟು
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ

ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಹೊರಟು
ಹೊರಟು ಹೊರಟು ಹೊರಟು ಹೊರಟು
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ
ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಹೊರಟು ಇದ್ದ ಕೂಡಾ

ಚರಂಜೀವಿ ಗಾಯಗಳಿಂದ ನರಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯನೆಂಬವನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ದೂರದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ವೈದ್ಯನಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಒಂದು ದಿನವಿಡೀ ಬೋದವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಚರಂಜೀವಿ ಪ್ರಾಣಾವಾಯದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಗುಣ ಮುಖನಾಗತೊಡಗಿದ

ಅವನು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದರೆ ಅಪಾಯ ಎಂದಾಕೊಂಡು, ಅವನನ್ನು ತಂದವರು ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಚರಂಜೀವಿ ಪೂರ್ತಿ ಗುಣಮುಖನಾಗಿ, ಆ ಗ್ರಾಮದ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಮೊದಲಿದ್ದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮದ ಜನರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

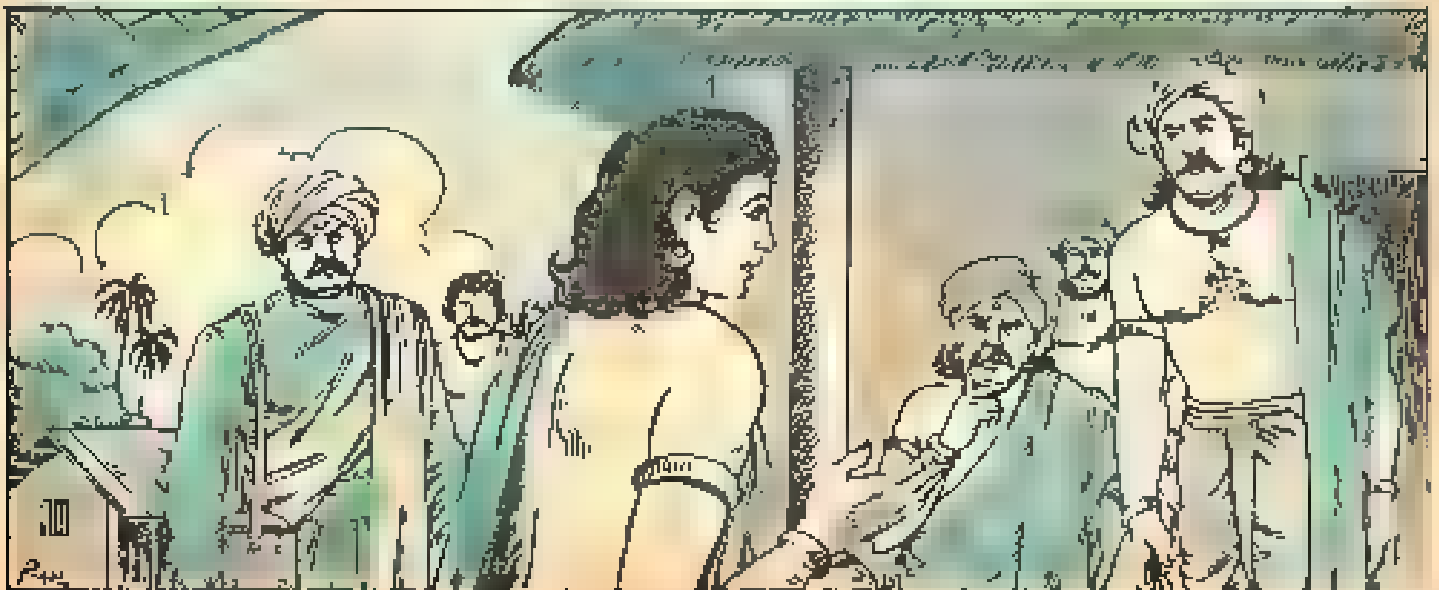
ಚರಂಜೀವಿ ಊರೊಳಗಿನ ಹಿರಿಯರು ಕೆಲವರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಿಲ್ಲ ದಿದ್ದುದರಿಂದ ತಾನೇ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು? ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ಕಡೇವಕ್ಷ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನಾದರೂ ಇರ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಈ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು

ಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಇವನು ವೈದ್ಯಕೀಯದಲ್ಲಿ ತಾಂಟ ಗಟ್ಟಿಗ. ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

ಚರಂಜೀವಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಊರಹಿರಿಯರು ದಂಗಾಗಿ ಹೋದರು ನಿಜ ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚರಂಜೀವಿಗೇ ಕಳ್ಳರಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಭಯ. ತಾವೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿಕೊಂಡೇ ಇರುವಾಗ ಚರಂಜೀವಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಗ್ರಾಮದ ಸ್ವೇಮವನ್ನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದಾನೆ !

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಚರಂಜೀವಿಯ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮ ದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಪಾರವಾದ ಗೌರವ ಉಂಟಾ ಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಇದಿರಿಸಲು ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತರು ಮತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ಬರೋಡ ಕೋರದು ಬಂದಾಗ, ನೂರರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮ ದವರು ಕೂಡಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಇದಿರಿಸಿ, ಓಡಲು ಬಿಡದೆ ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜಾಧಿ ಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತನ್ನಿಂದ ಆ ಊರಿಗೆ ಅಗ ತಕ್ಕ ಉಪಕಾರವೇ ಆಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಚರಂಜೀವಿ ಆ ಊರಿನವರಿಂದ ಅಷ್ಟು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು

დავ

[illegible]

అందు మీ ముఖం దాకా గుండె తగ్గిందే అనిపించింది గుండెకాదని అనిపించింది. గుండెకు అదుపు ఉండదు. అప్పుడు అది ముందే ఉన్నది అని చూడటం దాకా ఆ ముందు అదుపు ఉన్నది అనిపించింది. "అప్పుడు నువ్వు ఎక్కడ ఉన్నావు?" అని అడిగింది.

* "The following are the names of the persons who have been
employed by the Government since January 1, 1907."

Chaitin's constant Ω

ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆಡ್ಡೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೯ ಜನವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

M. Natarajan

Bishan Maheshwari

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ನವಂಬರ್ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಅಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ಟರ್‌ಗಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯ ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ. ಚಂದಾಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮುಂಬರಾಸು ೭೦೦೦೨೬

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ: ವಿದ್ಯೆಗೆ ವಿರಾಮ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ: ಬುದ್ಧಿಗೆ ಕಸರತ್ತು

ಕಳುಹಿಸಿದವರು: ಎಂ. ಆರ್. ಹನುಮಂತರಾವ್,

ನಂ. ೩, ಫಿಲ್ಮರ್‌ಬೆಡ್ ರೋಡ್, ಚಿಂತಾಮಣಿ, ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ

Printed by B. V. REDDI at Pressed Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Sop. of Chandamama Publications) 2 & 3, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor NAGI REDDI

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or reproducing them in any manner will be dealt with according to law.

ಅನಂದ ವಿಲಾಸ

ಕರ್ನಾಟಕ ಬರಿಸ್

ಜಿಮ್ಮ

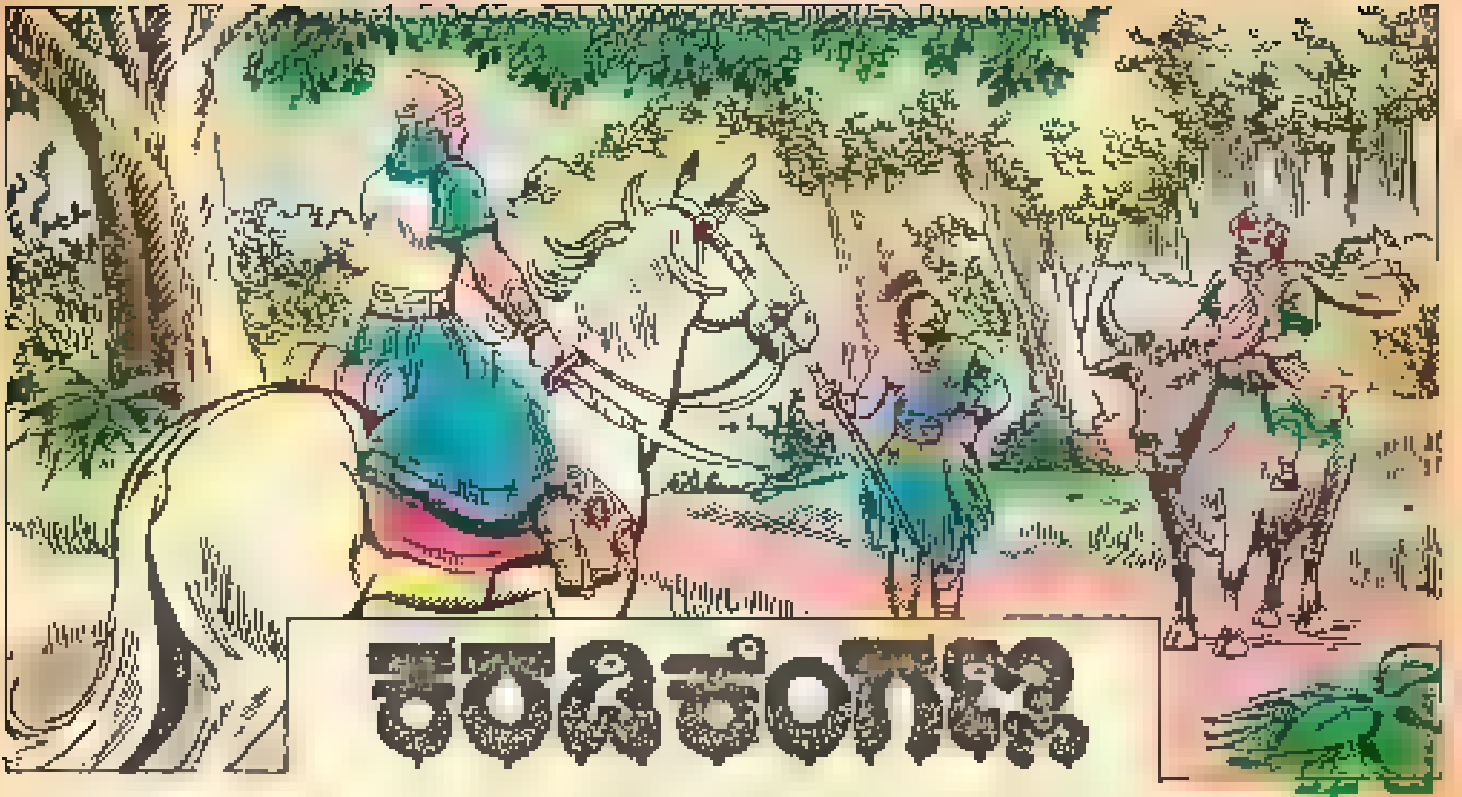

ಜಾಕಲ್‌ಲೇಟ್ ಉಳ್ಳ ಉಣ್ಣೆ ಉಣ್ಣಿದ ಕರ್ನಾಟಕ ಬರಿಸ್ ಜಿಮ್ಮ

ಅತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ
ಅತ್ಯಧಿಕ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು
ಒಗೆಯಿರಿ.

ಕಾಸುಕುಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಯಿಲ್ ಮಿಲ್ಸ್
ಮಂಗಳೂರು.

ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣಿ

೪

[ಜಲಪಾತವಾಚಿಯಿಂದ ಬಂದ ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣಿ ಮುಂತ್ರಿಕನು ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಶಿರೀಷಮಣ್ಣಿ ಚತುರತೆಯಿಂದ ಮಂತ್ರಿ ಬಂದನು. ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣಿನ ಕರಾಂತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂತ್ರಿ ಹೆದರಿ ಅವನು ಕೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುವವನಾದನು. ಅವನನ್ನು ಕೋರಿದ ಮೇಲೆರಿಸಿ ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನು ಎಲ್ಲ ರನ್ನು ಮಗುಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಲು, ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಕೋಪದಿಂದ ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದನು.]

ಕಾಳೀವರ್ಮನ ವೈಯಕ್ತಿಕವನ್ನು, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತನ್ನಂತಹವನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನಾಡದೆ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದ ಸಾಹಸ ವನ್ನು ನೋಡಿ ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣಿ ಮುಂತ್ರಿಕನು ತುಂಬಾ ಬೆರಗಾಗಿ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಮೂಡುವುದೋ ಎಂದು ನೋಡಿದನು ಮಂತ್ರಿ, ಜೀವಗುಪ್ತನ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೂ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಭಯಗೊಂಡಂತಾಗಿ ನಡೆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೀವಗುಪ್ತನು ಏನನ್ನೋ ನಿರ್ಧರಿಸಿದವನಂತೆ, ತಾನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕೋಣವನ್ನು ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡಿಸಿ ದನು. ಆಗ ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನು ಅವನನು ತಡೆದು,

"ಏನಯ್ಯಾ, ಮಹಾಪಂತ್ರಿ, ! ಈಗ ನೀನು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀ ? ಕಾಳೀವರ್ಮನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂ ಭಿಸಿದೆಯೇನು ? ನಿಜತಾನೇ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಜೀವಗುಪ್ತನ ಬಾಯಿಯ ಪಸೆ ಆರಿದಂತಾಗಿ. ನಾಲಗೆಯಿಂದ ತುಟಿ ಸವರಿಕೊಂಡು, "ಅಯ್ಯಾ, ಮಹಾಪಂತ್ರಿಕರೇ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಆಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ತಮ್ಮಂತಹ ಮಹಾಪಂತ್ರಿಕರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸು ವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ಈ ಯುವನಿಗೆ

"ಜಿಂದ ಮಾ ಮು"

ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನೋಡಿದೆ, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು. "ಓಹೋ!" ಎಂದು ಕರಡಿಕೊಳ್ಳಾನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಕರುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ತರೆಯೊಡಿಸುತ್ತ. "ನನ್ನ ಈ ಯುವಕ ಕಾಳಾವರ್ಮನು ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿರ್ಮೋಕ್ಷರಾಗೂ ಆದ್ದೆ ಮಾಡುವವನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಚ್ಚರವಿರಲಿ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಇನ್ನೂ ಹಿಡಿದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡದೆ ತನ್ನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುವ ಕಾಳಾವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ, "ಕಾಳಾವರ್ಮನನ್ನು ಕೌಯಾಗತರಾಶ್ರಮಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಂಬುದೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಅಳಿದುಕೊಂಡಾಯಿತು. ಅರಸರವರಬೇಡ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾಗಬೃದ್ಧರೂ ಶಾಪ. ದೇವನಾಶಭವ ಎಸೂ ಸಾರದು ಈಗಿನ ಪುಸ್ತಕಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ನಿನ್ನೂ, ನನ್ನ ದಾರಿಹಿಡಿದು ನಾನೂ ಹೊರಟುಕೊಂಡೆವೆದುಕೋ ಆ ಮೇಲೆ ಮನು ಸದೆಯುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿರು ವೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಅಷ್ಟೇನೂ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ನೀನು ಮತ್ತೆ ಆ ಜಲ ಪಾತದ ಹಿಂದಿರುವ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ತೋಗುವಿ. ನಾನು ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬೇರಿ ಶಾಯಾಗಿ ವ್ಯವ ಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಬೇವನ ನಡೆಸು ತ್ತೆನೆ. ಇದೇನು ದೊಡ್ಡ ಮಾತು ಅಂತ ಕೇಳು ವೆಯೋ?" ಎಂದನು ಕಾಳಾವರ್ಮ.

"ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲವ್ವಾ, ನೀನು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೈರ್ಯಶಾಲಿಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಮುಗ್ಧಭಾವವೆಂಬ ನೆಂದು ಈ ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳೆರಡೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಬಿಡು" ಎಂದು ಕರಡಿಕೊಳ್ಳಾನು ಬೇವದತ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ. "ಎರೋ ಮಹಾಮಂತ್ರೀ, ಈ ಕಾಳಾವರ್ಮನು ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅವನಾ ಓಡಿದು ತರಲು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುವೆಯೋ ಮುಟ್ಟುಮರೆ ಮಾಡದೆ ಹೇಳು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿನು ಆರೋ ಚನ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿ ಅರಸರ ವೀರರಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುವೆಯೆಂದು ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ಯಿಂದಲೇ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ! ಸುಲ್ಕವುಳ್ಳ ಹೇಳ ಬರೆ ಸುಟ್ಟುಹೋದ ಮರದ ಹಾಗೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲದ್ದು ಭಸ್ಮವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತ, ತನ್ನ ಕರಡಿಕೆಯು ದಂಡವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದನು.

ಜೀವಾಂಪ್ರನು ಮಹಾಭೀತಿಯಿಂದ, "ಬೇಡ ಬೇಡ. ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ನನ್ನ ಆರೋಚನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶಾಪ ಕಿರುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಾದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅಡಗಿ ಸಿಟ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ ಆಯ್ಯಾ, ಮಾಂತ್ರಿ ಕೋತ್ಸವ ಮಹಾಮಂತ್ರಗಳೇ, ನಾನು ಬಿಡಕೇತು ರಾಜನ ಕುವೃತ್ತಿ ಹಿಂದುಕೊಂಡಿರುವವನಾದುದರಿಂದ ಈ ಕಾಳಾವರ್ಮನನ್ನು ಹತಮಾದಲು ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಆರೋಚನೆ ಹೇಳಬೇಕಾದುದೇ ನ್ಯಾಯ

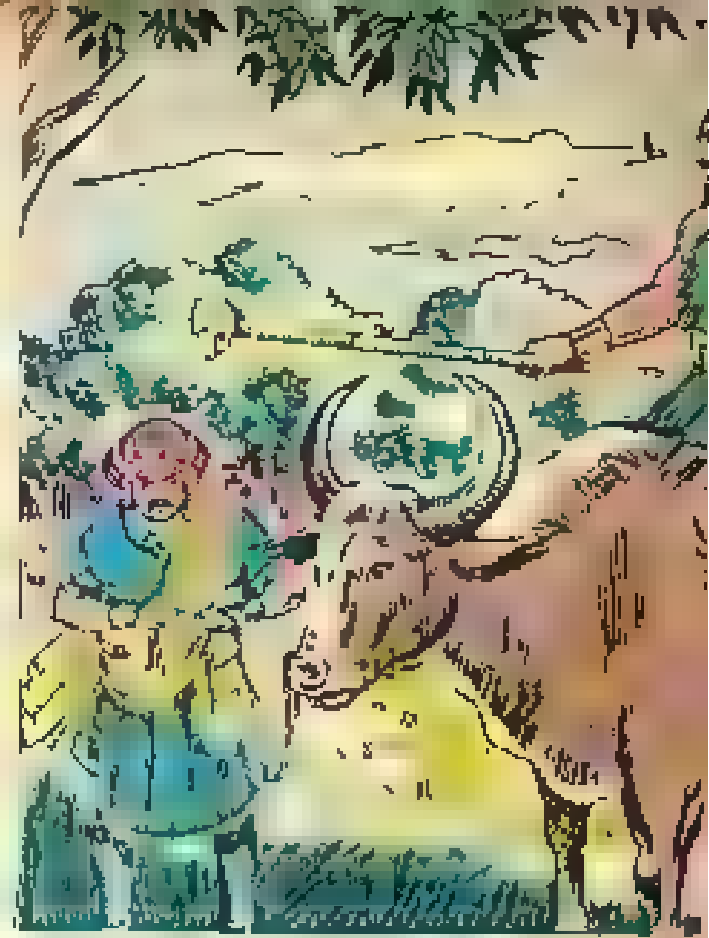
ವಲ್ಲವೇ? ಅವರ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ತಕ್ಕ ಆರೋಚನೆ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾದುದು ತಪ್ಪಾಗಿರಬಹುದು. ಮಂತ್ರಿಯಾದುದರಿಂದ ಅದು ನನ್ನ ಧರ್ಮವೂ ಆಗುತ್ತದೆಯೆ ತಾವು ಗ್ರಹಿಸುವಿರೆಯೇ ನುಡು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನು ಮಂತ್ರದಂಡವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇರಿಸಿ, "ಕೇಳಿದೆಯಾ ಕಾಳೀವರ್ಮಾ? ಈಗ ನಿನಗೆ ಈ ಚಂದ್ರಶಿಲಾನಗರದಲ್ಲಿ ಭದ್ರತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ? ಅದರ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹಾಯಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಕಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿನ ಯೋಚನೆ ಎಂಥ ಹೆಚ್ಚು ತನ ಕಿಳಿಯಿತಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

ಈಗ ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯಬಲವಿರುವ ಒಡಕೇತು ರಾಜನನ್ನು ತಾನೊಬ್ಬನಾಗಿ, ಅಥವಾ ಕೆಲವಾರು ಮಂದಿ ಅನುಚರರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇದಿರಿಸಿ ಸಿಲ್ವಿವುಡು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಒಡಕೇತು ರಾಜನ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತಾನು ಆಕ್ರಮಿಸುವುದೋ, ಅದಾಗದಿದ್ದರೆ ದೇಶುಟ್ಟು ಕೋಗುವುದೋ, ಈ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತನ್ನ ಮುಂದಿರುವ ದಾರಿ...

ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಹೀಗೆ ಆರೋಚಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಒರೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಗುರು! ತಾವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವರು. ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇಮದ ಸಂಗತಿ ನನಗಿಂತಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿ ದೊಡ್ಡವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಬಲಭದ್ರನಿಗೂ ನಿಮಗೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು/ಈಗ ತಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆ ಏನು? ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರದಂಡದಿಂದ ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಭುಜವನ್ನು ತಟ್ಟಿ, "ಕಾಳೀವರ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದೇವತೆಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಗುರುವೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಲು ಹೇಳಿದೆ. ಒಳ್ಳೇ

ರವು ನನಗೆ ನಾನು ಮಾಡುವುದು ಆಜ್ಞೆಯಲ್ಲ, ಸಲಹೆಗಳಲ್ಲ. ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಒಡಕೇತು ರಾಜನ ದರ್ಶನವು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನದೆಯೆ ನೋಡಬೇಕು. ಎಲೋ ಮಂತ್ರಿ, ಜೀವಗುವಾ, ನಾನು ಆ ಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಅದರ ಮುಂಗುಬಾರ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು" ಎಂದನು. ಮಂತ್ರಿ ಜೀವಗುವುನು ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಕೋಣದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಇಳಿದು ಅದರ ಮುಂಗುದಾರ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣನು ಆ ಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಕುಳಿತನು.

"ಈ ಕೋಣವು ಬಹಳ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಯಮಕೇಶವನ ಮಹನವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿರುವವರು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೂರಾದರೂ ಇರುವರೇನು?" ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿದನು ಕರಡಿಕೆಗಣ್ಣ.

ಯಾರೂ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಮೆಂಬ ಗೋಬೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ ಕಟುಕರವನು ಮಾತ್ರ, ಅಶ್ವರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, ಏನೋ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಆ ಕೋಣವನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ಕರವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಒಡೆ ರೈತನಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಕೊಡದೆ ಎಳೆದೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಎಂದಾದರೂ ರಾಜನು ಆ ರೈತನಿಗೆ ಶಿರಚ್ಛೇದನ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದರೆ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಇಡಿಯದೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ.

ಕರಡಿಕೆಗಲ್ಲುನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರದಂಡದ ಕರಡಿ ತಲೆಯನ್ನು ಕೋಣದ ಹನೆಯ ಮೇಲೆ ಒಡುಸುರಿ ತಾಗಿಸಿ, "ಹೇ, ಕುಂಕರಾ! ಕ್ಷುದ್ರಮಾನವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಜನ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಒಂದೆ ನಿನ್ನ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆವೆಂದು ಸಂಕಯಪಡುವಿಯಾ? ಅದೇ ನಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡೋಣ, ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಗಜ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ

ಪಲ್ಲ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡು" ಎಂದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಕೋಣದ ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆಗಳಿಂದ ಒದ್ದೆಂಬ ತುಘ್ಘುತಹ ಶ್ವಾಸಹಾಯವು ಹೊರ ಬಂದಿತು. ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಕಣಕಣೋರ ಹಾಗಿ ಲೇಪಿಸಿ ನೆಲದಿಂದ ಅವಲೇಲಿಯಾಗಿ ಆಕಾಶಕ್ಕಿತ್ತು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿತು. ಅದು ಹಾಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದಾಗ, ಅದರ ಮೂಗುದಾರ ಓಡಿದಿದ್ದ ಜೀವದತ್ತನು ದಾರ ವನ್ನು ಹಾರಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತ ಬಿಳುಪು ವಿಕುತ್ತು ಓಡತೊಡಗಿದನು.

ಕರಡಿಕೆಗಲ್ಲುನು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿ ಕೋಣ ವನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಳಿಸಿದನು. ಜೀವದತ್ತನು ಮತ್ತೆ ಅದರ ಮೂಗುದಾರ ಓಡಿದನು. ಕರಡಿಕೆಗಲ್ಲುನು ಓದ ಬರುವವರನ್ನು ನೋಡಿ "ಎಂತಹ ಮಹಾಮಾತ್ರಿಗೆ ಏನು ಗತಿ ಬಂತು ನೋಡಿದಿರಾ? ಇವನ ಮೇಲೆ ನವನಾದ ಆ ಜಿಶಕೇತು ರಾಜನನ್ನು ಸಹಾ ಓಡಿರು ತ್ತು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡದೆ ಬಿಡಲಾರೆ ಜೈ. ಅದಿಭಲ್ಲೂಕಾ!" ಎಂದನು.

ಅದುವರೆಗೂ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ ಕಾಳೀವರ್ಮನು, ಕರಡಿಕೆಗಲ್ಲುನ ಸವಿವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಗುರುವನ್ನಾಗಿ ಭಾವಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿಯಾಯಿತು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಅಜ್ಜಿಗಳನ್ನು ನೀವು ಮಾಡಿದರೆ ನಾನು ತಲೆ ಒಗ್ಗಿಸುವೆನೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ನೀವು ವಿಜವಾಗಿಯೂ ದುಷ್ಟ ರಾಜನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವಿರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಕಾಳೀವರ್ಮಾ, ನಾವು ಗುರು ತಿಪ್ಪರೆಂದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಗುರುವು ತಿಪ್ಪನಿಗೆ ಒಲಿತಾಗುವಂತಹ ಅಜ್ಜಿ ಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಅದಿರಲಿಬಿಡು. ನಿನಗೆ ಜಿಶಕೇತು ರಾಜನ ಸಿಂಹಾಸನವನು ಅಕ್ಕಮಿಷ ಬೇಕೆಂದು ಆಶಯವೆಯೇ? ಇದ್ದರೂ ತಪ್ಪೆಂದು

ಕೊಳ್ಳಬೇಡ.” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಮುಖ ವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು.

“ನನಗೆ ಅಂತಹ ದುರಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬಯಸುವುದೇನೆಂದರೆ, ಆ ರಾಜನು ನಿರ್ದೋಷಿ ಗಳಿಗೆ ಶಿರಶ್ಚೇದವಂತಹ ರಾಕ್ಷಸಿ ಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಕೊಡ ಬಾರದು. ವಿಚಾರಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ‘ಮನಬಂದಂತೆ ಪರಿ ವಾಲನೆ ಮಾಡಬಾರದು, ಅಷ್ಟಾದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು’ ಎಂದನು ಕಾಳೀವರ್ಮ.

“ಪ್ರಯಾತ್ನಿಸಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ ಹುಟ್ಟು ಮಾಗಲೇ ಸಿಂಹಾಸನದ ವಾರಸರೆಂಬ ಅಂಟಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಜಿತಕೇತುರಾಜನಂಥವರು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಲಾರರು. ಅಲ್ಲವೇನಯ್ಯಾ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣು.

“ಆಹಾ! ರತ್ನದುತಹ ಮಾತು ಹೇಳಿದಿರಿ ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿಕರೇ! ಸರ್ವಜ್ಞರು ನೀವು!” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ ಜೀವಗುಪ್ತ.

ಹೀಗೆ ವೃತ್ತಾಂತವು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಲು, ಇಬ್ಬರು ಕುದುರೇ ಸವಾರರು ವೇಗ ವಾಗಿ ಅವರ ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಆ ದೇಶದ ರಾಜಭಟರಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಹೊಸ ಅಶ್ವಿಕರು ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಇದೇನಿದು ನಿಮ್ಮ ರೀತಿ? ಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಮಾಸಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ, ಪಚ್ಚಿ ಪೀಪಾಂಬರ ಧರಿಸಿ, ರತ್ನ ಕುಂಕಲಗಳಿರುವ ದೊಡ್ಡವರು ಕೋಣದ ಮೂಗುದಾರ ಹಿಡಿದು ನಡೆಯುವುದೇನರೇನಿದು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ! ಆ ಕರಗಿನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಯಿಂಥ ಪಿಶು ಚಿಯಂತಿರು ವವನು ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣಿಯಂಥ ಕುದುರೇ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವುದೇ? ಎಂದೆಲ್ಲಾ? ಯಾರು ನೀವು?” ಎಂದು ಕೋಪ ದರ್ಪಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದರು. ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ಮುಂದೆ ಬರಲು, ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು, ಆ ಸವಾರರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಓಹೋ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಜಿತಕೇತುರಾಜನ ಭಟರಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಯಾರೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಯಾರೆಂಬುದು ನಮಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮರೆತು ಹೋದುದರಿಂದ ಆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ ಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಯಿತನ್ನೇ? ದಾರಿ ಬಿಡಿ!” ಎಂದನು.

“ಎಲೋ ಬೈರಾಗೀ! ನಮ್ಮೊಡನೆ ಹುಡುಗಾಟ ಮಾಡುವಿಯಾ? ನಾವು ಯಾರು ಗೊತ್ತೇನು? ಉದಯಗಿರಿಯ ರಾಜರಾದ ದುರ್ಮುಖರ ವೀರ ಸೈನಿಕರು, ಈಗ ತಾನೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಶಿರೀಷವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಳೀವರ್ಮ ಎಂಬ ದುರಳನಾಗಲಿ, ಅವನ ಶವವಾಗಲಿ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಳಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪಿದ ಜಿತಕೇತುರಾಜನ ಕಡೆಗೆ

ನಮ್ಮ ರಾಜರು ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎಚ್ಚರವಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡಬೇಕು!" ಎಂದರು ಆ ಸವಾರರು.

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದ ಅಗತ್ಯವೇನು ಬಾಕು? ಸರಿ, ಬೊಗಳೆಯಾಯಿತಷ್ಟೇ, ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ತೊಲಗಿರಾಚಿ!" ಎಂದು ಕರಡಿಹೆಂಗಣ್ಣು ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಅಶ್ವಿಕಛೇದಿಗಳೊಬ್ಬನು ಕಟುಕ ನಾಯಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅರೆ, ಇಲ್ಲಿರುವೆಯೋ? ನಿನ ಗುರುತು ಫಕ್ಕನೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಶಿರೀಷವನದಲ್ಲಿರುವ ಚತಕೇತುರಾಜನ ಪ್ರಧಾನ ಕಟುಕನಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನಿಗೆ ಗೇರಿ ಮಾಡುವವನಂತೆ ಕಿಟಕಿಟನೆ ನಕ್ಕನು.

ಈ ಮೊದಲೇ ತಾನು ಸಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ನಗೆಗೀಡಾದಂತೆ ನೊಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಟುಕನು ಹಲ್ಲು

ಕಡಿಯುತ್ತ, ತನ್ನ ಚಪಗೊಡಲಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ "ಎಲೋ ಸೊಕ್ಕಿದ ಶತ್ರುಬಂಟಾ! ನಾನು ಯಾರೊಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿಯೂ, ಗೊತ್ತಾಗದವನಂತೆ ವೇಷ ಕಟ್ಟಿ ಹಲ್ಲು ತೋರಿಸುವಿಯಾ? ಅಕೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಹಿಮ್ಮೊಗದ ಕವವನ್ನು ನೋಡು! ನಿನಗೂ ಅದೇ ಗತಿ ಬೇಕೇನು?" ಎಂದನು.

ಕಟುಕನ ಶೌರ್ಯದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹವೆದ್ದಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಟುಕನಾಯಕನಬಳಿಗೆ ಓಡಿಸಿ, ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಅವನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿ, "ಭಲೇ ಭಲೆ! ನಾಯಿ ಬೊಗಳೆದರೆ ಬಲವಾದ ದೊಣ್ಣೆ ಎತ್ತಬೇಕಂತೆ! ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಿ! ಹತ್ತರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದಾಗಿ ಇವರಿಬ್ಬರ ತಲೆಗಳನ್ನೂ ಕಡಿದುಬಿಡುವೆಯೇನು? ಕಡಿ ಕಡಿ!" ಎಂದನು.

"ಎಲ್ಲವೂ ಕರಡಿಹೆಂಗಣ್ಣು ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರ ದಯೆ! ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯಾದರೆ ಆ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ವಾರ ಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಕೊಡಲಿಗೆ ನೆತ್ತರಿನ ಪಸೆಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಆಗ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಅಶ್ವಿಕಛೇದಿಗಳೊಬ್ಬನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ "ಓಹೋ! ಇವರಾರೋ ನರಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಕರು! ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಂದು ಕುತ್ತಿಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನಗರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೆಂದರೇನು? ಇಂಥಾ ಅಟ ನರಭಕ್ಷಕರದೇ!" ಎಂದನು.

ಕರಡಿಹೆಂಗಣ್ಣುನು "ಛೇ ಛೇ!" ಎಂದು ಛೇತ್ಕರಿಸಿ, ಆ ಕುದುರೇ ಸವಾರರನ್ನು ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ "ಕಾಳೀವರ್ಮ! ಈ ನಾಯಿಗಳ ಬೊಗಳುವಿಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸಹಿಸುವುದು? ನನ್ನ ತಾಳ್ಮೆ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತಿದೆ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಒಡನೇ ಕಾಳೀವರ್ಮನು, "ಎಲವೋ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನು."

ಖನ ದುಷ್ಕೃತರು, ನೀವು ಮಾತಾಡದೆ ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋಗುವಿರಾ, ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಿರಾ ?” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಕಾಳೀವರ್ಮನ ವಿರಾಮೇಶವನ್ನು ನೋಡಿ, ಜೀವ ಗುವ್ರನೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಆಶ್ಚರ್ಯಭರಿತರಾದ ಆವೇಶ ಬಂತು, ಅವರು ಧಾಲು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು, ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಆ ಸವಾರರ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿ ಸುತ್ತ, “ಇವರಿಬ್ಬರ ಸಮಾಚಾರ ನಮಗೆ ಬಿಡಿ! ಈ ಸೊಕ್ಕಾ ಹಿಡಿದವರು ತುಂಬ ಅವಮಾನವಾಗಿ ಬೊಗಳುತ್ತಾರೆ! ಪೂರಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು.

ದುರ್ಮುಖನ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕೂಡಾ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಮಾತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಡುತ್ತ, “ನೀವೆಲ್ಲರೂ ತಕ್ಕ ಫಲ ಅನುಭವಿಸುವಿರಿ! ಎಚ್ಚರವಾಗಿರಿ! ದುರ್ಮುಖ ಮಹಾರಾಜರು ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಮಾವಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬಿಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಬಂದು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಚಿತ್ರ ವಧೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ! ನೋಡುತ್ತಿರಿ!” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಜೀವಗುವ್ರನ ವಿರಭಟಿರಿಬ್ಬರೂ ಆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಬಹುದೂರದವರೆಗೆ ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡುಹೋದರು. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕತ್ತಿಯು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದಾದ ಮೇಲೆ, ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜೀವಗುವ್ರನ ಭಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು, ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣುಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಬೇಗಬೇಗನೆ ಬರುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಿಂದ, “ಆಯ್ಯಾ, ಅತ್ತ ಕಡೆಯಿಂದ ಹತ್ತಮಂದಿ ಶತ್ರುವಿನ ಕಡೆಯ ಕುದುರೇ ಸವಾರರು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಹತ್ತಮಂದಿ ದುರ್ಮುಖನ ಕಡೆಯ ವಿರರು

ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಆದರೆ ಅವರು ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಿರಿದು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರುವವರಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲೇ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು.

ಜೀವಗುವ್ರನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಅವರಲ್ಲಿೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ದುಮ್ಮ ನೋಳಿಸಿಂದ ಉದ್ಭವವಾದ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಿಂದ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿ ಹೇಳಿದನು:

“ಇದು ದುರ್ಮುಖ ಮಹಾರಾಜರ ಆಜ್ಞೆ! ಇಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಲೇ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು, ಮಾವಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ತಂಗಿರುವ ದುರ್ಮುಖ ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು. ತಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಬಲವಂತಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ!”

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾದರು. ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣು ತಾನು ಕುಳಿತ ಕೋಣವನ್ನು ದುರ್ಮುಖನ

ಕತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಂತೆ ಮಂತ್ರಿ ಜೀವ
ಗುವ್ರನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ದುರ್ಮುಖನ ಅಶ್ವಿಕರನ್ನು ನೋಡಿ,
“ದುರ್ಮುಖಿರಂತಹ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಆಜ್ಞೆ
ಮಾಡಿದ್ದಾರೊಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಇದಿರಾವುದಿದ್ದೀತು ?
ಹೂಂ, ಅವರ ಮಾವಿನ ತೋಟಿಗೆ ಹೋಗೋಣ,
ನಡೆಯಿರಿ” ಎಂದನು.

“ಇದೇನು ಗುರುಗಳೇ ?” ಎಂದು ಕಾಳೀ
ವರ್ಮನು ಅಶ್ವಯೋದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. “ನಿನ್ನ
ಕಣ್ಣದಿಂದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ
ನಿರು” ಎಂದ ಕರಡಿಕೊಂಗಣ್ಣ.

ದುರ್ಮುಖನ ಅಶ್ವಿಕಭಟರು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೆಟ್ಟಗೆ
ಮಾವಿನ ತೋಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನು ಒಂದು ಎತ್ತರವಾದ ಆಸ
ನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಎರಡು
ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟುಗತ್ತಿಯ ವೀರರು
ನಿಂತಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಇತರ ಅಧಿ
ಕಾರಿಗಳೂ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಕರಡಿಕೊಂಗಣ್ಣನನ್ನೂ, ಅವನೊಂದಿದ್ದವರನ್ನೂ
ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದುರ್ಮುಖನು “ಬಂದಿರಾ
ನನ್ನ ಮುಂದೆ ? ಎಲೈ ದುಷ್ಪರೇ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು
ಸಕಲ ಸಮಾಚಾರವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬದುಕಲು ಬಿಡುವುದೇ ತಪ್ಪು. ಈ ಕಟುಕ

ನಾಯಕನಿಂದ ಓಡಿದು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ತಲೆಗಳನ್ನೂ
ಹಾರಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಕಾಳೀವರ್ಮನ
ತಲೆ !” ಎಂದನು ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ.

ದುರ್ಮುಖನ ಗರ್ಜನೆ ನಿಂತಕೂಡಲೇ, ಕರಡಿ
ಕೊಂಗಣ್ಣನು ಗಡಗಡ ನಡುಗಿ “ಜೈ ಅದಿಭಲ್ಲೂಕಾ !”
ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ, ಕೋಣದ ಮೇರಿನಿಂದ
ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ, ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಟುಕನಾಯಕ
ನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಕೇಳಿದೆಯಾ ? ಈಗ ಮೊದಲನೇ
ಬಲಿ ನೀನೇ ! ಈ ದುರ್ಮುಖನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.
ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಈ ದುರ್ಮುಖನೇ ಕಡಿಯು
ತ್ತಾನೋ, ನೀನೇ ದುರ್ಮುಖನ ತಲೆ ಕಡಿಯು
ತ್ತಿಯೋ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ ! ಜೈ
ಅದಿಭಲ್ಲೂಕಾ !” ಎನ್ನುತ್ತ, ತನ್ನ ಮಂತ್ರದಂಡದ
ಕೆರಡಿ ತಲೆಯಿಂದ ಅವನ ಬೆನ್ನನ್ನು ಸವರಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಟುಕನಾಯಕನು ಕರಗಿನ ಕರಡಿ
ಯಾಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ, ತನ್ನ ಚಪ್ಪಗೊಡಲಿಯನ್ನು
ಗಿರ್ರನೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ
ಧುಮುಕಿದನು. ಅವನ ಭೀತಿ ನಡುಕುಗಳೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ
ಹಾರಿಹೋದುವೋ ಏನೋ ! ಅವನು ಧುಮುಕಿದ
ರಭಸದಲ್ಲೇ ಯಾವುದೋ ಭೀಕರವ್ಯಗದಂತೆ ಕರ್ಣ
ಕಲೋರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಕಡೆಗೆ
ಕುಪ್ಪಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಡಿದನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

